

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)

Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσιας διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦσδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 18 Ἰανουαρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 7

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

«Ὅπου παρουσιάζονται στὸν
ἀναγνώστη δυὸ φίλοι ποὺ δὲν
μοιάζουν καθόλου—ὁ Ἀντιφέρ
κι' ὁ Τρεγκομαῖν.

Κάθε Σάββατο στὶς ὀχτὼ τὸ βρά-
δυ, καπνίζοντας τὴν κοντή του πί-
πα, ὁ καπετάν Ἀντιφέρ κυριεύσταν
ἀπὸ ἕνα μεγάλο θυμὸ καὶ ξεθύμαινε
μὲ τὸν γείτονα καὶ φίλο του,
θαλασσινὸ ἐπίσης, τὸν Ζιλ-
δα Τρεγκομαῖν. Κι' ἡ αἰτία
αὐτοῦ τοῦ θυμοῦ; Ποῦ δὲν
μποροῦσε νὰ βρῇ σ' ἕνα χάρ-
τη ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε!

— Καταραμένο πλάτος,
φώναξε, ποὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ
διάβολος καὶ νὰ σὲ σηκώσῃ
Μπρέ κι' ἀπὸ τὴν κόλαση
ἂν περνᾷς, ἐγὼ θὰ σάκο λου-
θήσω ἀπ' ἀκρῇ σ' ἀκρῇ!

Κι' ὥς νὰ βάλῃ σ' ἐνέρ-
γεια τὸ σκέδιό του, ὁ καπε-
τάν Ἀντιφέρ ξέφυγε μὲ τὸ
δάχτυλό ἐκεῖνο τὸ «πλάτος»
κι' ἔκανε ἕνα σωρὸ ἄλλα
σημάδια στὸ χάρτη—μὲ μο-
λύδια, μὲ διαβήτες—ὥστε εἶ-
χε καταντήσῃ πιά κόσκινο

Τὸ «πλάτος» ποὺ βλα-
στημοῦσε ὁ καπετάν Ἀντι-
φέρ ἦταν γραμμένο σ' ἕνα
κομμάτι ἀπὸ περγαμνὴν ἑ-
τοί:

**Εἰκοσιτέσσερες μοῖρες
καὶ πενήνταεννέα πρῶτα
βόρειον. (240 59' Β.)**

Ἀπὸ κάτω, σὲ μιὰ γωνιά
τῆς περγαμνῆς, μὲ κόκκινο
μελάνι, ἦταν γραμμένα τὰ
λόγια αὐτά:

«Τὸ παιδί μου δὲν πρέ-

πει νὰ τὸ ξεχάσῃ ποτέ!»

Κι' ὁ Ἀντιφέρ νὰ ξεφωνίζῃ:

— Μείνε ἥσυχος, καλέ μου πατέ-
ρα!... Δὲν ξέχασα καὶ δὲν θὰ ξεχά-
σω ποτὲ τὸ πλάτος σου! Μόνο ποὺ
δὲν καταλαβαίνω σὲ τί μπορεῖ νὰ μοῦ
χρησιμέψῃ... »

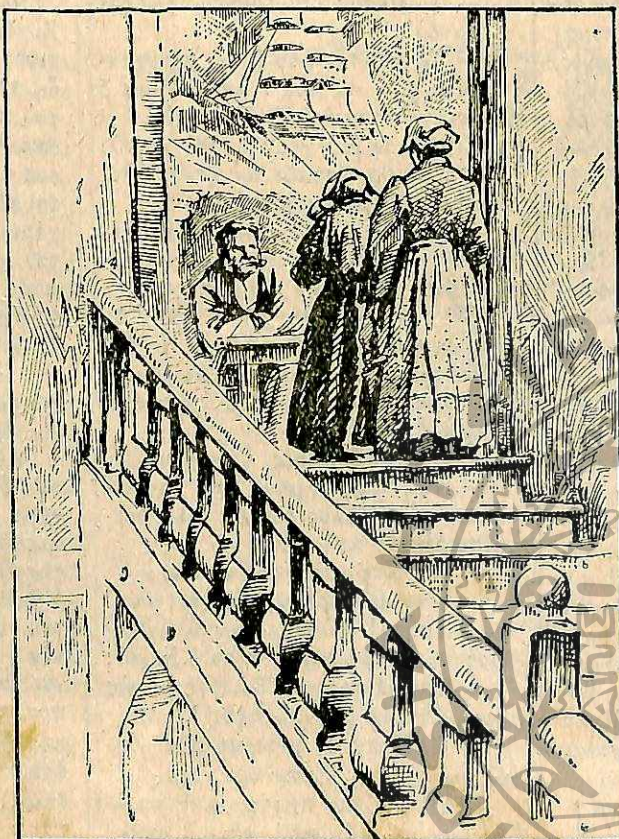
Ἔτσι καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο—23
Φεβρουαρίου 1862—ὁ Ἀντιφέρ κυ-
ριεύθηκε ἀπὸ τὸ συνηθισμένο του θυ-
μὸ. Ἐδρίσε, βλαστήμησε, τὰ ἔβαλε

μὲ τὴν πίπα του ποὺ ὅλο ἔοδυσε κι'
ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνάβῃ, πέταξε τὸν
ἄτλαντά του σὲ μιὰ γωνιά, τὴν κα-
ρέκλα του σὲ μιὰν ἄλλη, ἔσπασε ἕνα
μεγάλον κοχύλι ποὺ στόλιζε τὸ μάρ-
μαρο τοῦ τζακιοῦ, χτύπησε μὲ τὸ πό-
δι του τὸ πάτωμα ποὺ σείσθηκε ὅλο
τὸ σπίτι καί, κάνοντας χωνὶ μ' ἕνα
φύλλο χοντρόχαρτο, τῶρα στὸ στό-
μα του σὰν τηλεθόα, φώναξε μὲ φω-
νὴ ποὺ θάκουγόταν καὶ στὴ μεγαλύ-
τερη τρικυμία:

— Νανόνη! Ἐνογάτη!

Ἡ Νανόνη κι' ἡ Ἐνογάτη, ποὺ
ἡ μιὰ ἔπλενε κι' ἡ ἄλλη σιδέρωνε
στὴν κουζίνα, ἔτρεξαν. Ἡ-
ταν καιρὸς νὰ κοπᾷσῃ πιά
ἡ σπιτική αὐτὴ τρικυμία...
Ἦταν σ' ἕν' ἀπὸ τὰ πα-
λιὰ ἐκεῖνα σπίτια τοῦ Σαίν-
Μαλό, χτισμένο ἀπὸ γρανί-
τη, μὲ ἰσόγειο καὶ δυὸ πα-
τώματα, ἀπὸ δυὸ κάμαρες
τὸ καθένα, ποὺ τὸ ἐπάνω,
ἀπὸ πίσω, ἔδλεπε πρὸς τὸ
κάστρο. Μὰ σὰν κάστρο ἦ-
ταν καὶ τὸ σπίτι αὐτὸ μὲ
τοὺς χοντροὺς γρανιτινοὺς
τοίχους του, ποὺ δὲν θὰ τοὺς
περνοῦσε μπάλλα τὸν παλιὸ
καιρὸ, μὲ τὰ στενά του πα-
ράθυρα ποὺ εἶχαν σταυρω-
τὰ κάγκελα σιδερένια, καὶ
μὲ τὴ γερή του δρύνῃ πόρ-
τα, ποὺ εἶχε μπρούτζινα
στολίδια κι' ἕνα χτυπητήρι
ποὺ ἀκουγόταν ὡς τὸ Σαίν-
Σερβάν, ὅταν προπάντων τὸ
χτυποῦσε ὁ νοικοκύρης.

Ἡ κοκκινωπὴ του σκε-
πὴ ἦταν τρυπημένη ἀπὸ
φεγγίτες, ὅπου συχνὰ φαι-
νόταν ὁ παλιὸς ναυτικὸς μὲ
τὸ κυάλι στὰ μάτια, νὰ ἐπι-
σκοπῇ τὴν ἐξοχὴ πραγμα-
τικῶς θεὰ ποὺ παρουσίαζε
ἀπὸ κεῖ-πάνω τὸ Σαίν-Μα-
λό μὲ τὴν περιοχὴ του.

«Οἱ δυὸ γυναῖκες παρουσιάσθηκαν στὸ κατώφλι τῆς
κάμαρας». β. (Σελ. 74, στ. β').

Πολλούς μεγάλους ανθρώπους έβγαλε ή μικρή αυτή γαλλική πόλη: από τόν Ντυγκουαί, Τρουέν, πού τó άγαλμά του ήταν στημένο στην πλατεία της, ως τόν Λαμεναι και τόν Σατωμπριάν.

Ο καπετάν-Αντιφέρ (Πέτρος-Σερβάν-Μαλό) ήταν τότε σαραντάεξη χρονών. Από δεκαοχτώ μήνες είχε πάρει την αποστρατεία του, με μιá μικρή περιουσία πού τού έφτανε νά ζή άνετα με τούς δικούς του χωρίς νά εργάζεται πιά. Είχε κυβερνήσει στη ζωή του δυό τρία καράβια τού Σαιν-Μαλό, πού άνηκαν στην 'Εταιρία Λεμπαιλίζ και Σα και ταξίδευαν στη Μάγχη, στη Βόρειο θάλασσα, στη Βαλτική και στη Μεσόγειο. Έτσι είδε κι' έγύρισε «πολύν κόσμος» ό καπετάν-Αντιφέρ. Καλές ναυτικές, τραχύς, σκληρός γιά τόν έαυτό του και γιά τούς άλλους, γενναίος, τολμηρός, ριψοκίνδυνος, δέν υποχωρούσε μπροστά σέ κανένα έμπόδιο κι' ήταν πεισματάρης σά γνήσιος Βρετανός. Νσταλγούσε τή θάλασσα; Όχι, άφού τήν άφησε σ' έλη την άκμή της ηλικίας του. Λόγοι υγείας τόν έκαμαν νάποχωρήσει τόσο νέος; Όχι, γιατί ήταν τόσο γερός, σά νάχε κοπεί από τó γρανίτη των άκτών της πατρίδας του. Άλήθεια, έφθανε νά τόν ιδή κανείς γιά νά τó καταλάβει. Μέτριος στό άνάστημα, καλοδεμένος, πλατύς, τετράγωνος, ήλιοκαμένος, βυρσοδεφηνένος, με πυκνές, άνασηκωμένες τρίχες σάν σκντζόχοιρος. Μάτια ζωηρά, σπινθηροβόλα, με τίς ίδιες μαύρες σάν τόν γαγάτη. Μύτη άρκετά μακριά και στην άκρη χοντρή. Τριανταδυό δόντια σωστά, γερά, σέ δυνατά σαγόνια πού κουνιόνταν άκατάπαυστα, γιατί ό Αντιφέρ είχε τή συνήθεια νά μασουλίζει πάντα ένα χαλίκι. Αυτά μεγάλα, μυτερά, σάν φλόκκοι, με μακρυές ρώγες, πού ή μιá μόνο ήταν τρυπημένη από ένα χαλικά. Μπούστος, τέλος, μάλλον ισχνός, και πόδια νευροδεμένα, πού συνήθιζαν νά πατούν άνοιχτά και νά σχηματίζουν τή γωνία εκείνη τήν άπαραίτητη γιά τήν ισσοροπία τού σώματος μέσα στό κυράδι, όταν τó άνεβοκατέβασε τó κυράδι, όταν τó άνεβοκατέβασε τó κυράδι, όταν τó άνεβοκατέβασε τó κυράδι.

Κι' εκείνο πάλι τó βράδυ λυσσούσε από θυμό, και τó στερεό σπίτι έτρεμε, σά νά μάνιαζε στη βάση του καμμά από τίς φουσκοθαλασσιές έ-

κείνες της ίσημερίας πού άνεδάζουν τó νερό πενήντα πόδια και γεμίζουν τή μισή πόλη με άφρούς.

Η Νανόν, χήρα Λεγκοάτ, σαρανταοχτώ χρονών, ήταν άδελφή τού δξόθυμου θαλασσινού μας. Ο άντρας της, άπλός χερσαίος, ήταν λογιστής στην 'Εταιρία Λεμπαιλίζ, και πέθανε νέος, άφίνοντας μιá κόρη, τήν 'Ενογάτη, πού τήν είχε αναλάβει ό θεός της Αντιφέρ — και με τί εύσυνειδησία της έκανε τόν κηδεμόνα! Η Νανόν ήταν καλή γυναίκα, άγαπούσε τόν άδερφό της μ'α και τόν έτρεμε.

Η 'Ενογάτη, χαριτωμένη με τ'α ξανθά της μαλλιά, και τ'α γαλανά της μάτια, τή φρεσκάδα της και τήν έξυπνή της φυσιογνωμία, ήταν πιό δυνατή από τή μητέρα της και καμμιá φορά σήκωνε κεφάλι στούς θυμούς τού τρομερού της θείου.

Αυτός, νά πούμε τήν άλήθεια, τήν έλάτρευε κι' ήθελε νά γίνη ή πιό εύτυχισμένη κοπέλλα τού Σαιν-Μαλό όπως ήταν και μιá από τίς πιό όμορφες. Μόνο πού αυτή τήν εύτυχία τήν ένοσους κάπως άλλοιώς, παρά όπως θά τήν ήθελε ή άνιψιά του...

Οι δυό γυναίκες παρουσιάστηκαν στό κατώφλι της κάμαρας, ή μιá με τίς μακρυές βελόνες τού πλεξίματος, ή άλλη με τó σίδερο πού μόλις τó είχε βγάλει άπ' τή φωτιά.

— Τι είναι; τί τρέχει; ρώτησε ή Νανόν.

— Τό πλάτος μου! τó άναθεματισμένο μου πλάτος! άποκρίθηκε ό καπετάν-Αντιφέρ. Τι άλλο; Νά!

Κι' έδωσε μιá γροθιά στό κεφάλι του, πού θά έσπαζε άν ήταν άλλο, λιγώτερο στερεά καμωμένο.

— Μά, θείε μου, είτε ή 'Ενογάτη, δέν είναι λόγος αυτός γιά νά κάνετε άνω-κάτω τήν κάμαρα!

Και σήκωσε από χάμω τόν 'Ατλαντα, ένώ ή Νανόν μάζευε ένα-ένα τ'α ουντρίματα τού μεγάλου κοχυλιού, πού θάλεγε πώς τó είχε άναντινάξει καμμιá έκκρηξη.

— Έσού τó έσπασες, θείε μου;

— Ναι, μικρή μου, έγώ κι' άν τόκανε αυτό άλλος δέν θά καλοπερνούσε βέβαια από μένα.

— Μά τότε γιατί τó έσπασες;

— Γιατί μ' έτρωγε τó χέρι μου!

— Κρίμα! αυτό τó κοχύλι ήταν δώρο τού άδερφού μας, είπε ή Νανόν.

— Και με τούτο; Κλαίγε το ως αύριο, δέν θά ξανακολλήση!

— Τι θά πη έ ξάδερφό μου Ζυχέλ; φώναξε ή 'Ενογάτη.

— Δέν θά πη τίποτα, και καλά θά κάμη νά μ'ην πη! είπε ό καπετάν-Αντιφέρ. Μ' άλήθεια, πού είναι τος ό Ζυχέλ;

— Έρείς, θείε μου, πώς έφυγε γιά τή Νάντη...

— Μπά! και τί πάει νά κάμη στή Νάντη;

— Μά σ' δέν τόν έστειλες, θείε μου, νά δώση εξετάσεις γιά πλοίαρχος πρώτης τάξεως;

— Χμ! και δέν τού έφτανε νάναι δευτέρας σάν και μένα;

— Μά σ' τού είπες, παρατήρησε δειλά ή Νανόν, σ' θάλησες...

— Έ, κι' έπειδή θάλησα έγώ;... Πες πώς έγώ δέν ήθελα. Δέ θάφευγε πάλι γιά τή Νάντη;

— Όχι, θείε μου!

— Ναι, άνιψιά μου! Μ' άς άποτύχη στίς εξετάσεις του και θά ιδούμε!

Αδύνατο, βλέπετε, νά συνεννοηθώ κανείς μ' αυτό τόν άνθρωπο! Από τó ένα μέρος, δέν ήθελε νά δώση ό Ζυχέλ εξετάσεις γιά πλοίαρχος πρώτης τάξεως, κι' από τó άλλο, άν δέν πετύχαινε, ό καπετάν-Αντιφέρ ήταν έτοιμος νά χαλάση τόν κόσμο!...

Η 'Ενογάτη όμως είχε τó προαίσθημα πώς ό νέος θά πετύχαινε, πρώτα γιατί ήταν ξάδερφός της, έπειτα γιατί ήταν έξυπνος κι' έπιμελής, και τέλος γιατί τόν άγαπούσε, τήν άγαπούσε κι' έπρόκειτο νά παντρευτούν.

Μπορείτε νά φαντασθήτε σπουδαιότερους λόγους άπ' αυτούς;

Πρέπει νά προσθέσουμε πώς ό Ζυχέλ ήταν άνεφίδς τού Πέτρου Αντιφέρ και πώς αυτός τόν κηδεμόνευε ως τήν ένηλικιώσή του. Η μητέρα του πέθανε όταν τόν γέννησε, ύστερ' από λίγα χρόνια πέθανε κι' ό πατέρας του — ένας υποπλοίαρχος — κι' έτσι τó παιδί, διαρφάνο, έμεινε σ'α χέρια τού θείου του. Φυσικώτατο ήταν, μοιραίο, νά γίνη κι' αυτός ναυτικός. Με τó δικιο της ή 'Ενογάτη έπίστευε πώς εύκολα θάπαιρνε τó πτυχίο του. Μά κι' ό θεός της είχε τήν ίδια πεποίθηση, και μόνο ή κακοκεφιά του δέν τόν άφινε σήμερα νά τóμολογήσει.

Άλλωστε ή έπιτυχία τού Ζυχέλ στίς εξετάσεις θά έπιτάχυνε και τó γάμο του με τήν 'Ενογάτη. Κανένα έμπόδιο δέν θά παρουσιαζόταν γιά τήν εύτυχισμένη αυτή ένωσή, άφού κι' ό θεός είχε δώσει τή συγκατάθεσή του, ή θά τήν έδινε μόλις ό άνεφίδς του γινόταν πλοίαρχος πρώτης. Ένοείται πώς ό νέος είχε χάμει τήν πρακτική του, πρώτα σ'α μούστος σ'α καράβια της 'Εταιρίας Λεμπαιλίζ, έπειτα σ'α ναύτης σ'α πολεμικά, και τέλος, γιά δυό-τρία χρόνια, σάν υποπλοίαρχος τού έμπορικού ναυτικού.

(Ακολουθεί)

ΑΡΡΩΣΤΗΣΕ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

— Συνέχεια από τó προηγ. και τέλος —

Αν ήτανε εκείνη θάμπηγε κάτι κλάμματα. Πού νά τολμήσουν τότε αυτοί οι γιατροί. Σίγουρα λοιπόν γι' αυτό τήν ξεγελάσανε. Θά της πάρουν τó Μπαμπάκα. Πώς και γιατί δέν ξέρει. Νοιώθει όμως πώς πρέπει έτσι νάναι. Δέν μπορεί νά βγάλη αυτή τήν τρομερή ιδέα άπ' τó νού της. Φριχτή αγωνία τήν πιάνει. Πρέπει νά πάη, νά τρέξη, τ'α προφτάση. Ποτέ δέν περπάτησε μόνη στό δρόμο. Μά τώρα πήρε τήν άπόφασή της. Θά πάρη τó πεζοδρόμιο ίσια ως τó τέλος, θά στρίψη άριστερά, θά προχωρήσει λίγο και νά τó σπίτι της. Πρέπει όμως και νά ξεγελάση τήν υπηρέτρια. Εύτυχώς έχει στήσει γιά καλά κουβέντα με τή γειτόνισσα.

Κάνει νά κατέβη, μ'α τήν παίρνει χαμπάρι.

— Μιμίκα, πού π'ας;

— Στόν κήπο, νά παίξω λίγο.

— Καλά, πρόσεξε μ'η λερωθής.

Έρχομαι τώρα κι' γ'ώ.

Θέέ μου, ως και ψέμματα λέει τώρα. Ποτέ της δέν τόκανε αυτό. Ο Μπαμπάς ήτανε τόσο εύχαριστήμενος όταν έλεγε τήν άλήθεια. Τι νά κάνη όμως τώρα; Αν τόξερε πώς τόκανε μόνο γιά κείνον δέ θά τή μαρτυρήσει.

Στόν κήπο παραμονεύει μιá στιγμή κι' ύστερα σιγά-σιγά γλυστράει στό δρόμο τρέχοντας. Η καρδόβλα της χτυπάει δυνατά πού πάει νά σπάση.

Φοβάται μ'ην τήν προλάβη ή Άννα και της τίς βρέξη. Φοβάται κι' όλους αυτούς τούς ανθρώπους πού τήν κοιτάζουν με περιέργεια. Έχει γοδστο νά καταλάβουν πώς τόκασε και νά τήν πιάσουν. Τ'α ποδαράκια τρέχουν όσο μπορούν π'α γρήγορα. Άχ τί ατέλειωτος πού είναι ό δρόμος. Της φαίνεται πώς δέ θά φτάση ποτέ. Χοντρές σταγόνες ιδρώτα προβάλλουν στό σγουρόμαλλο κεφαλάκι. Άγωνία και κούραση μαζί. Στρίβει λαχανιασμένη τó πεζοδρόμιο. Νομίζει πώς θά της κοπή ή άναπνοή. Σταματάει μιá στιγμή. Βλέπει από μακριά πολλά αυτοκίνητα σταματημένα κοντά στό σπίτι της. Παράλυσες άπ' τόν τρόμο. Δέν θά προφτάση και θά της πάρουν τó μπαμπάκα. Γι' αυτό πιά τώρα είναι βέβαιη. Καλά τó κατάλαβε. Κάνει μιá τελευταία προσπάθεια. Φτάνει έπί τέλους κοντά και βλέπει άπ' τήν πόρτα τούς ένα φέρετρο νά προβάλλη.

«Μπαμπά μου», άκούστηκε μιá παιδιάτικη σπαραχτική στριγγιλιά.

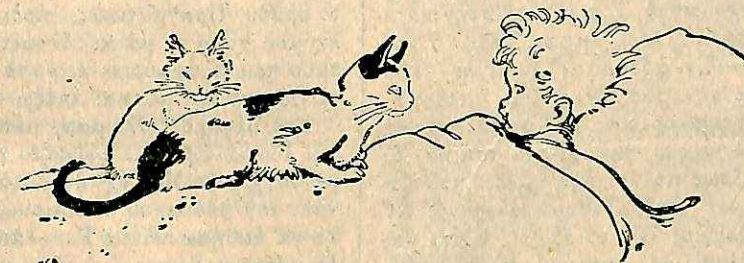
Η Μιμ'η σωριάστηκε χάμω λιπόθυμη.

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'. — Τ'α καμώματα τού Φουφούλη

Ο Φουφούλης έκαμε μιá μεγάλη άνοησία. Αφότου μεγάλωσε και μπορεί νά τρέξη έδώ κι' εκεί, κάνει κάτι γνωριμίες πολύ ύποπτες. Τίς προάλλες δοκίμασε νά φέρη στό σπίτι ένα έλεινό γατάκι τού δρόμου, ψωριασμένο. Τ'α βοήκαμε και τ'α δυό καθισμένα στην κούνια τού Μπεμπέ, πάνω στην ώραία κουβέρτα πού τήν έπλεξε ή μαμιά. Άπερίγραπτος ό θυμός της Λουλούς! Τ'α κυνήγησε και τ'α δυό και τ'α έκαμε νά φύγουν από τó παραθύρο, άφού όμως είχαν αφήσει πάνω στην κουβέρτα τ'α ίχνη των λερωμένων ποδιών τους. Ο Μπεμπές έκλαιγε, ξεφώνιζε πού τού έδιωξαν τ'α γατάκια, γιατί κι' αυτός αγαπάει τ'α ζώα.

Ο Φουφούλης κατάλαβε τó φταίξιμό του και χάθηκε. Όλο τ'απόγεμα δέν φάνηκε πουθενά. Τό βράδυ, καθώς έτοιμαζόμουν νά πλαγιάσω, είδα έναν πελώριο μαύρο γάτο στό πεζούλι τού παραθύρου μου. Ήταν ή σκιά τού Φουφούλη πού τó φεγγάρι τήν έρουχνε πάνω στό υπερντέ. Έρχόταν ταπεινός και μετανιωμένος νά μου γυρέψη συχώρεση.

Έτρεξα νά τού άνοίξω τó παραθύρο και, έπειδή έω έκανε κούφ, τόν πήρα στό κρεβάτι μου γιά νά τόν ζεστάνω. (Αυτό ή μαμιά δέν μού τó έπιτρέπει, γιατί λέει πώς τ'α ζώα έχουν μικρόβια και μπορεί κανείς νά πάρη καμμιá άρρώστεια όταν κοιμάται μαζί του) μ'α καμμιá φορά έγώ τó κίνω κρυφά. Χώθηκε κάτω άπ' τήν κουβέρτα κι' έβαλε τó κεφάλι

του στό μαξιλάρι, κοντά στό δικό μου. Με πόση εύχαρίστηση γουργούριζε! Και τ'α μουστάκια του χάιδευαν τ'α μάγουλά μου. Όσοόσο μπόρεσα νά κοιμηθώ γιατί νύσταζα πολύ. Όταν έγύνησα τó πρωί, ό Φουφούλης είχε χωθεί στό βάθος τού κρεβατιού γιά νά μ'η τόν ιδή ή Λουλού. Πώς μπορούσε νάναπνέη εκεί μέσα; Μυστήριο! Όπωςδήποτε ή Λουλού δέν είδε και δέν κατάλαβε τίποτα.

Σήμερα άλλη φασαρία. Κακαϊσίματα θυμού και τρόμου άκούγονται από τήν αλλη, όπου ή μαμιά έχει τίς κλώσες της με τ'α κοτοπουλάκια. Τι τρέχει; Θά ιδούμε...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΒΡΑΔΥΑ...

Αγαπητοί μου,

ΟΛΟΣ ο κόσμος αγάπησε τον Βασιλέα Γεώργιο Β', αν και δεν έχει έδω ούτε τρεις μήνες. Πολλοί, πριν έρθη, πριν Τόν ιδούν, πριν Τόν γνωρίσουν—γιατί λίγο Τόν είδαν και Τόν γνώρισαν τὴν καιρὸ τῆς πρώτης, σύντομης βασιλείας Του, όταν ήταν ἀκόμα καὶ πολὺ νέος—ἀδιαφοροῦσαν. Ἀλλ' ἄμα ἦρθε, καὶ Τόν είδαν, καὶ Τόν γνώρισαν, Τόν ἐβλεπαν στὴν καρδιά τους. Ὅπου ἐμφανίζεται, ὁ κόσμος—ὁ, τι κόσμος κι' ἂν εἶναι—Τοῦ κάνει τὴν πιὸ ἐγκάρδια ὑποδοχή. Τὸν χειροκροτοῦν, Τοῦ φωνάζουν «νά μᾶς ζήσης!», κι' ὅχι πιά τυπικά, ὅπως ἴσως πολλοὶ τὴν ἡμέρα πού ἦρθε, ἀλλ' ἀπὸ αἰσθημα ἀληθινό. Κι' ὁ Γεώργιος Β' τὸ ἀξίζει, εἶναι καλὸς Βασιλιάς, ἀφελής, ἀπλός, φρόνιμος, μετρημένος καὶ μὲ τάντε ἀπαράμιλλο.

Ξέρει νὰ κρατῇ πάντα τὴν ἀπόσταση πού πρέπει νὰ Τὸν χωρίζῃ ἀπὸ τὸν ὑπὸ Τον, μὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται ὁ ὑπὸ Τον αὐτός, ὥστε νὰ χάνῃ μπροστὰ Του τὸ θάρρος του. Γι' αὐτὸ ἐνθουσιάζονται ὅσοι Τὸν γνωρίζουν ἀπὸ κοντὰ. Νομίζουν πὼς Τὸν ἔκαμαν κιόλα φίλο· μὲ τόση ἀπλότητα, φιλικότητα καὶ καλωσύνη τοὺς μιλεῖ. Μὰ καὶ κανένας δὲν τολμᾷ γὰ Τὸν πῆ μισὸ λόγο παραπάνω. Γιατὶ καταλαβαίνει συγχρόνως πὼς βρίσκεται μπροστὰ στὸ Βασιλιά του. Ἐκτός ἀπ' αὐτό, τοὺς ἐνθουσιάζει ἡ ὁμιλία Του—ἡ φωνή Του, ἡ γλώσσα Του, τὸ χαμόγελό Του, τὸ ξαφνικὸ του στοχαστικὸ συνοφρῶμα—κι' ἡ γνώση προσώπων καὶ πραγμάτων πού δείχνει σὲ κάθε περίστασι.

Καὶ πὼς ἐνδιαφέρεται, πὼς νοιάζεται γιὰ ὅλα, καὶ γιὰ τὰ παραμικρότερα! Ἀκούστε αὐτὸ πού θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀπὸ τὴν τελευταία μου συνάντησή μαζί Του—τετάρτη φορὰ πού Τὸν ἐβλεπα ἀπὸ κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα:

Τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς περασμένης ἐβδομάδας παίζονταν στὸ Βασιλικὸ Θέατρο οἱ «Φοιτηταί» μου. Ἐπειδὴ Τοῦ εἶχα παρουσιάσει σὰ μέλος τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν πρώτη φορὰ πού ἐτίμησε μὴ παράσταση τοῦ Θεάτρου μᾶς—ὅταν παιζόταν ἐλληνικὸ πάλι ἔργο, ὁ «Βασιλικός»—καὶ Τὸν ξανάειδα στὴν πανηγυρικὴ συνεδρίαση τῆς Ἀκαδημίας—τότε πού δόθηκε καὶ τὸ Μετάλλιο στὸν κ. Παπαδόπουλο—καὶ τὴν

Πρωτοχρονιά πάλι, κατὰ τὸ ἐπίσημο πρόγραμμα, πῆγα στὸ Παλάτι, μαζί μὲ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς, νὰ Τοῦ εὐχῇ θῶ τὸν καλὸ χρόνο—ὁ λόγος τὸ λέει, γιατί ἔκεινος μόνο μ' εὐχήθηκε, σφίγγοντάς μου τὸ χέρι: «χρόνια πολλά!»—ἐλαβα τὸ θάρρος νὰ Τὸν καλέσω σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς πέντε παραστάσεις τοῦ ἔργου μου, ὅποια θὰ ἤθελε. Δὲν εἶχα καὶ πολλὰς ἐλπίδες ἀφοῦ πρὸ ὀλίγων ἀκόμα ἡμερῶν εἶχ' ἔρθει στὸ Βασιλικὸ—ὥστόσο μοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως μὲ γράμμα τοῦ Αὐλάρχου Του, πὼς «κατὰ πάσαν πιθανότητα» θὰ ἐρχόταν τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ. Πραγματικῶς, πρὸς μεγάλη μου χαρὰ—μὰ κι' ὅλο τοῦ κόσμου πού πλημμύρισε κείνο τὸ βράδυ τὸ Θεάτρο, καὶ μέσῳ κι' ἀπέξω—ἦρθε.

Στὸ μεγάλο διάλειμμα, μεταξὺ Β' καὶ Γ' πράξης, μὲ φώναξε γιὰ νὰ μὲ συγχαρῇ. Μὲ δέχθηκε στὸ σκαλονάκι τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου, μ' ἔβαλε νὰ καθίσω κοντὰ Του—ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη καθόταν ὁ Διάδοχος, ἦταν στὸ σκαλονάκι κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ Θεάτρου κ. Βλάχος—κι' ἡ συνομιλία ἄρχισε. Εἶπαμε πολλὰ καὶ διάφορα—γιὰ τὸ ἔργο μου, γιὰ τὰ ὄργια τοῦ Μπαρμπα-Γεώργη, γιὰ τὸ Θεάτρο, γιὰ τοὺς συγγραφεῖς, γιὰ τὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα πού δημοσιεύω τώρα στὰ «Νέα», γιὰ... γιὰ... Μὴ στιγμὴ—γὰ νὰ ἰδῶ μήπως ἦταν ὥρα πιά νὰ φύγω, ἀφοῦ εἴμαι κεῖ δέκα λεπτά—εἶπα:

—Μεγάλο αὐτὸ τὸ διάλειμμα, ἔ; Ὁ κ. Βλάχος:

—Ναί, ἓνα τέταρτο. Μὴν ἐπιθυμεῖτε, Μεγαλειότατε, νὰ τὸ συντομεύσουμε;

Κι' ὁ Βασιλιάς χαμογελώντας:

—Ἀ, μπά, καλὰ εἴμαστε κι' ἐδῶ.

Μὰ σοβαρεύθηκε ἀμέσως καὶ πρόσθεσε:

—Ἐπειτα κι' ὁ κόσμος τώρα θέλει νὰ ξεκουραστῇ, νὰ καπνίσῃ, νὰ πάρῃ τὸ ἀναψυκτικὸ του, νὰ κάμῃ δυὸ βήματα νὰ ξεμουδιάσῃ...

Εἶδατε; Τὸν κόσμο συλλογίσθηκα, ὅχι τὸν ἑαυτό Του. Κι' ἐνῶ, ὅπως εἶχα μάθει πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸν ὑπασπιστὴ Του, εἶχε περάσει μὴ πολὺ κουραστικὴ ἡμέρα, δὲν ἐδέχθηκα νὰ συντομεύσουμε πρὸς χάριν Του τὸ διάλειμμα, παρ' ἄφησε νὰ περάσουν καὶ τὰ δεκαπέντε λεπτά, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ καὶ νὰ ξεμουδιάσῃ ὁ κόσμος! Νά, αὐτὸς εἶναι Βασιλεύς. Γιατὶ κι' ἀπὸ τὸ παραμικρὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ καὶ γιὰ τὸ μεγάλο, Δὲν ἐδάσταξα καὶ Τοῦ τὸ εἶπα:

—Κι' ὅμως, Μεγαλειότατε, μοῦ εἶπαν πὼς ἡ ἡμέρα Σᾶς σήμερα ἦταν πολὺ κουραστικὴ.

Μοῦ τὸ ἀρνῆθηκε—ἄλλῃ λεπτότης—γιὰ νὰ μὲ ἡσυχάσῃ:

—Ἀ, μπά, καθόλου!... Πολὺ λίγο...

Ὅταν τελείωσε ἡ παράσταση, κατέβηκα στὴν εἴσοδο—ἔχει ἰδιαιτέρη εἴσοδο τὸ βασιλικὸ θεωρεῖο—γιὰ νὰ Τὸν προπέμψω καὶ νὰ Τὸν εὐχαριστήσω γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ πού μοῦ ἔκαμε. Καθὼς μοῦ ἐσφίγγε τὸ χέρι, Τοῦ εἶπα:

—Μεγαλειότατε, εὐχαριστῶ!

Κι' ἔκεινος:

—Ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ πού πέρασα, χάριν σὲ σᾶς, μιὰ ὥραία βραδυά!

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ μᾶς νὰ πέρασε τὴν ὥραιότερη;—Ἀσφαλῶς ἐγώ.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ

Τὸ μικρὸ χωριό,
Τὸ μικρὸ χωριό,
Εἶναι ἓνα κοπάδι
Τόσα-δὰ σπιτάκια,
Μὲ γκρενὰ καπάκια
Τὸ μικρὸ χωριό,
Τὸ μικρὸ χωριό.

Μὲ μιὰν ἐκκλησοῦλα
Πὺ ψηλὴν ἀπ' ὅλα,
Τόση δὰ μικροῦλα,
Μὲ μιὰ κρύα βουσοῦλα,
Τὸ μικρὸ χωριό,
Τὸ μικρὸ χωριό.

Κάθε δέντρο κι' ἡσκίος
Στὰ γυμνὰ σπιτάκια,
Κάθε κλώνος γλύκα
Στὰ ξανθὰ παιδάκια,
Ρόδια, μῆλα, σῆκα,
Τὸ μικρὸ χωριό,
Τὸ μικρὸ χωριό.

Τόσο δὰ μικρό,
Σὰν παιχίδι μοιάζει
Μὲ ξυλένιους κύβους,
Ποῦ κάποιο παιδί
Τόσο ἀφηρημένο,
Παίζοντας ἐκεῖ,
Τάφηνε στὴ χλόη;
Κι' εἶναι ἐξασπασμένο,
Τὸ μικρὸ χωριό,
Τὸ μικρὸ χωριό.

Βράδυ σὰν περνᾷ
Τόσο μακριά,
Τὸ σκληρὸ τὸ τραῖνο,
Ἀχ, δὲν σταματᾷ
Λίγο στὸ καίμενο
Τὸ μικρὸ χωριό,
Τὸ μικρὸ χωριό.

Ἀσχημὸ ὅπως εἶναι
Κι' εἶσι πού τὸ σκέπει
Πρᾶος, γαλανός
Τόσος οὐρανός,
Πὼς καὶ νὰ τολμήσῃ
Νὰ τὸ συγκλονίσῃ
Μέγα γεγονός,
Τὸ μικρὸ χωριό,
Τὸ μικρὸ χωριό;

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ

Ἀπὸ «Τὸ Μαγικὸ Φλόουτο»

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευση

ANDERSEN

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Τώρα μάλιστα εἶναι ἡ Ἀνοιξη, φώναζαν τὰ σπουργίτια τὸ καθένα χωριστά. Τώρα θὰ χαροῦμε τὴ ζωὴ μας καὶ θὰ ἀποζημιωθοῦμε γιὰ ὅσα τραβήξαμε ἀπὸ τὸν γερο στρίγγλο τὸ Χειμῶνα.

Ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσαν τὰ δυὸ χαριτωμένα παιδιὰ, τὰ δέντρα καὶ οἱ θάμνοι γέμιζαν καταπράσινα μπουμπουκία, τὸ χόρτο ξεπετιόταν ἀπ' τὴ γῆ καὶ οἱ κάμποι πού ἦταν σπαρμένοι μὲ σιτάρι γίνονταν καταπράσινοι.

Τὸ κοριτσάκι σκόρπιζε ἓνα γύρω του λουλούδια. Ἡ ποδίτσα τῆς πού τὴν κρατοῦσε ἀνασηκωμένη ἦταν πάντοτε γεμάτη. Καὶ ἦταν θαῦμα πὼς ἐγέμιζε ἔτσι ἀδιάκοπα, γιατί ὅσο κι' ἂν πετοῦσε σπάταλα τὰ λουλούδια μὲ τίς χουφτίτσες τῆς, ἡ ποδίτσα ἦταν πάντα ἐξέχειλη. Μέσα στὴ φούρια τῆς ἐτίναξε ὅλη τὴν ποδιά τῆς ἐπάνω στὶς μυγαλιές καὶ τίς ροδακινιές κι' αὐτὲς ἀνθοστολίστηκαν σὰν νυφούλες προτοῦ ἀκόμη βγάλουν τὰ κλαδιά τους φύλλα.

Ἐξαφνα τὸ κοριτσάκι χτύπησε τὰ χέρια του παλαμάκια καὶ τὸ ἀγόρι τὸ μιμήθηκε, κι' εὐθὺς ὁ ἀέρας γέμιζε ἀπὸ κοπάδια πουλιῶν πού φτερούγιζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρῃ ἀπὸ ποῦ ξεπροβάλλαν, καὶ κελαϊδοῦσαν καὶ τερέτιζαν:

—Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη!

Ἦταν ἔξοχο τὸ θέαμα.

Ἡ γριά κυρούλα πρέβαλλε τρικλίζοντας στὸ κατώφλι τῆς ἐξόπορας γιὰ νὰ χαρῇ κι' αὐτὴ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Ἀνοιξή. Ὑστερα βγήκε ἔξω γιὰ νὰ ζεσταθῇ στὸν ἥλιο καὶ τῆς ἦρθε κέφι νὰ κἀνῃ μὴ βολτίτσα στὸ περιβόλι. Ἐσκυβε γιὰ νὰ κόψῃ τὰ νιόβγαλτα λουλούδια πού ἡ γῆ ἦταν καταστόλιστη, τὸ ἴδιο ὅπως ἔκανε καὶ τότε πού ἦταν κορίτσι. Ἐνοιωθε τὸν ἑαυτὸ τῆς ξανανιωμένον. Ἀνάσινε βαθεῖα κι' ὅλο ἔλεγε καὶ ξανάλεγε:

—Τὶ ὥραία πού εἶναι σήμερὰ ἔξω! Ἀληθινὴ χαρὰ Θεοῦ!

Τὸ δᾶσος φοροῦσε ἀκόμη τὸ σκοῦρο του κοστοῦμι ἀπὸ τὰ γυμνὰ κλαδιά πού ἦταν γεμάτα ἀπὸ φουσκωμένα μάτια. Μὰ τὸ θυμάρι, φρέσκο καὶ μυρωμένο εἶχε κιόλας ξεπροβάλλει τίς πράσινες φουντίτσες του, οἱ μενεξέδες εἶχαν πλημμυρίσει τὰ περιβόλια, καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο χορτάρι ἦταν γεμάτο ζωὴ καὶ χυμούς. Τὶ ἔξοχο χαλὶ ἦταν ἡ καταπράσινη ἡ χλόη. Καὶ ποιὸς μποροῦσε ν' ἀνθέ-

ξη στὴν ἐπιθυμία νὰ κυλιστῇ στὸ χλοερὸ γρασίδι ἢ νὰ καθῆσθαι ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ στοὺς ἀνθισμένους θάμνους; Ἔτσι τὸ νεαρὸ ζευγάρι ἦταν καθισμένο στὸ λιβάδι, δίπλα στὸ κελαρυστὸ ρυάκι κι' οἱ δυὸ τους, πιασμένοι χέρι-χέρι τραγουδοῦσαν, γελοῦσαν καὶ μεγάλωναν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

Μὴ χλιαρὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Μὰ οἱ δυὸ τους δὲν τὴν πρόσεξαν γιατί μὲ τίς σταγόνες τῆς βροχῆς ἀνακατεύονταν καὶ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς πού ἔσταζαν ἀπὸ τὰ μάτια τους. Καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισαν ν' ἀρραβωνιαστοῦν καὶ τὴν ἴδια στιγμὴν τὰ φουσκωμένα ματάκια τῶν δέντρων ἔσκασαν καὶ τὸ ἄλλο πρωτὶ ὀλόκληρο τὸ δᾶσος εἶχε ντυθεῖ μὲ τὴν καταπράσινη στολὴ του.

Καί, πιασμένοι χέρι μὲ χέρι οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι περὶδιάβηκαν κάτω ἀπὸ τὸν δροσερὸ θόλο πού μὲ δυσκολία τὸν διαπερνοῦσαν οἱ ἀχτίδες τοῦ

«Τὰ τροχισμένα δροπᾶνια ἀστραφταν στὰ χέρια τῶν χωρικῶν πού θέριζαν...»

ἡλίου κι' ἔπεφταν κάτω σκορπίζοντας μύρια χρώματα. Τὶ φρεσκάδα, τί παρθενικὴ δροσιὰ πού εἶχε ἡ χλοερὴ φυλλωσιὰ τοῦ δᾶσους Ποταμάκια καὶ ρυάκια, κυματίζοντας ἐλαφρότατα ἔτρεχαν κελαρύζοντας εὐθυμὰ ἀνάμεσα στοὺς καλαμιώνες, πάνω ἀπὸ τὰ πολυχρώμα χαλίκια. Ὅλη ἡ φύση ἐμοιάζε σὰ νὰ λήγῃ. «Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶναι σκορπισμένη στὴ γῆ» Ὁ κοῦκκος λαλοῦσε τὸ μονότονο τραγουδάκι του, ὁ κορυδαλλὸς κελαϊδοῦσε ψηλώνοντας ὅλο καὶ περισσότερο τὴ φωνή του. Ἦταν ἡ ἀνοιξή, ἡ μαγευτικὴ ἀνοιξή!

Κι' οἱ μέρες κι' οἱ βδομάδες περνοῦσαν κι' ἔπιασε ἡ ζέστη ξαφνικά, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, σὰν ἀνεμοστρόβιλος. Κόματα ἀπὸ ζεστὸν ἀέρα φύσηξαν τὴ θερμὴ πνοή τους πάνω ἀπὸ τὰ σπαρτά, καὶ τὰ στάχια ἄρχισαν νὰ κιτρινίσουν. Τὸ λευκὸ νούφαρ ἀπλώσε τὰ πλατεῖά του πέταλα ἐπάνω στὸν ἀτάραχο καθρέφτη τῆς

λίμνης κι' ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα του ἔρχονταν τὰ ψάρια καὶ γύρευαν καταφύγιο γιὰ τὴν ἀφόρητὴ ζέστη καὶ τὸ ὑπερβολικὸ φῶς. Καὶ στὴν ἀκροδασιά, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἥλιος ἔρριχνε τίς ἀχτίδες του ἐπάνω στὸ φράχτη τοῦ δεντρώκηπου, ζεσταίνοντας τὰ ἀνοιγμένα τριαντάφυλλα καὶ τὰ ζουμερὰ κεράσια, ἦταν καθισμένη ἡ γλυκειὰ γυναίκα τοῦ Καλοκαιριοῦ ἡ Ἰδία πού τὴ γνωρίσαμε τρυφερὸ κοριτσάκι κι' ἀρραβωνιασμένη κοπέλλα. Ἡ ματιά τῆς ἦταν καρφωμένη ἐπάνω στὰ μαυρογάλαζα σύννεφα πού σωρῶνονταν ὅλο καὶ πυκνότερα καὶ σηκώνονταν ὅλο καὶ πιὸ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ὅμοια μὲ βουνὰ πού περπατοῦσαν. Γέμιζαν τὸν ὀρίζοντα κι' ἀπὸ τίς τρεῖς μεριές καὶ στὸ τέλος ἦρθαν καὶ κοουκούλωσαν ὀλόκληρο τὸ δᾶσος ὅπου τώρα εἶχε σπατήσει κι' ὁ παραμικρότερος θόρυβος. Δὲν φυσοῦσε οὔτε πνοή, ὅλα τὰ πουλιὰ εἶχαν βουβαθεῖ.

Ὀλόκληρη ἡ φύση ἐμοιάζε σὰ νὰ κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή της περιμένοντας κατὶ σπουδαῖο. Ὡστόσο στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους καὶ στ' ἀπόμερα μονοπάτια οἱ ταξιδιώτες μέσ' στ' ἀμάξια κι' ἐκεῖνοι πού πῆγαιναν μὲ τ' ἄλογο κι' ἐκεῖνοι πού περπατάγαν πεζὴ ἔτρεχαν γιὰ νὰ προφτάσουν νὰ φυλαχτοῦν ἀπὸ τὴ θύελλα.

Ἐξαφνα μὴ λάμψη ἐκτυφλωτικὴ ἀπλώθηκε σ' ὅλο τὸν τόπο γύρω, σὰν νᾶχε σπάσει ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ μὴ φλόγα πού ζητοῦσε νὰ τὰ πυρπολήσῃ ὅλα. Ὑστερα ξανάγινε σκοτάδι, ἐνῶ ἀντηχοῦσε μὴ ὑπόκωφη βροντὴ συνοδευμένη ἀπὸ φρικτὰ τριξίματα. Κι' ὕστερα ἄρχισε ἡ βροχὴ νὰ πέφτῃ μὲ τὸ τουλούμι. Τὸ σκοτάδι τῆς κόλασης ἀκολουθοῦσε ἐκτυφλωτικὸ φῶς, τὴν ἀπόλυτο σιωπὴν δαιμονικὸς θόρυβος. Τὰ λυγρὰ καλάμια μὲ τίς φουντωτὲς κορφές τους ἔγερναν καὶ σηκώνονταν σὰν τρικυμωμένη θάλασσα. Τὰ χόρτα καὶ τὰ στάχια δαρμέννα καὶ βρεγμένα ἀπ' τὴ βροχὴ εἶχαν γύρει χάρω κι' ἐμοιάζαν σὰν νὰ μὴν ἦταν νὰ ξανασηκωθοῦν ποτέ. Κι' ἀδιάκοπα διαδέχονταν τὸ φῶς τὸ σκοτάδι κι' οἱ βροντὲς τῆς σιωπῆς. Ὡστόσο σὲ λίγο ἡ βροχὴ λιγότεψε καὶ μόνο μερικές χοντρές σταγόνες ἔπεφταν στὴ γῆ.

Οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου γλύστρισαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κουρελιασμένα σύννεφα καὶ ἔκαναν τίς σταγόνες τῆς βροχῆς νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια ἐπάνω στὰ φύλλα. Τὰ πουλιὰ ἄρχισαν πάλι νὰ κελαϊδοῦν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΠΡΕΛΑΣ

Η ομπρέλλα μας δεν είναι και τόσο παλιά εφεύρεση όσο θα νόμιζε κανείς. Τον αρχαίο καιρό υπήρχαν ομπρέλλες αλλά αυτές ήταν μονάχα για τον ήλιο και ήταν βέβαια πολύ διαφορετικές από τις σημερινές. Η σύγχρονη όμως ομπρέλλα εφευρέθηκε κατά το 1580 από έναν Άγγλο, και η πρώτη της δημοσία εμφάνιση είχε απόλυτη αποτυχία. Ο δούτοχος ο εφευρέτης που είχε ερραστεί τόσο καιρό για να τελειοποιήσει μια τόσο χρήσιμη και τόσο πρακτική εφεύρεση είχε την ελπίδα πως θα γινόταν ένδοξος και πλούσιος. Μά βγήκε πολύ γελασμένος. Την πρώτη φορά που βγήκε έξω με την ομπρέλλα του έφαγε τόσες λάσπες και λεμονόκουπες και κλούβια αυγά στην πλάτη του, που αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει την εφεύρεσή του για άσπινδα. Όλοι οι μάγκες του δρόμου τον είχαν πάρει από πίσω σφουρίζοντας και προγκάροντάς τον και ο δούτοχος γύρισε άρον-άρον σπίτι του, απογοητευμένος σε τέτοιο σημείο ώστε ούτε ασχολήθηκε ξανά με την εφεύρεσή του.

Την ίδια όμως εποχή ζούσε στο Ρουέν της Γαλλίας ένας αγαθός άνθρωπος με ένα πλήθος παιδιών και πολύ λίγα χρήματα, που τον έλεγαν Ομαί. Κάποιος Άγγλος που είχε έρθει περαστικός στην πόλη τους του μίλησε για την εφεύρεση του συμπατριώτη του κι' ο έξυπνος Ομαί αποφάσισε να εκμεταλλευθεί αυτός την ιδέα του πρώτου εφευρέτη. Στρώθηκε λοιπόν στη δουλειά και έτοιμασε καμιά εκατοστή ομπρέλλες, ένοείται ομπρέλλες χοντροκαμωμένες και πελώριες, που ελάχιστα έμοιαζαν με τις σημερινές κομψότερες και τελειοποιημένες ομπρελλίτσες που μπαίνουν και στα τσαντάκια των κυριών ακόμη.

Όταν όλες οι ομπρέλλες ήταν έτοιμες φρόντισε με τέχνη να διαδοθεί στη Ρουέν μια παράξενη φήμη:

«Ο κύριος Ομαί έκανε μια καταπληκτική εφεύρεση. Χάρης στο μηχανήμα που βρήκε θα μπορεί ο καθένας να βγαίνει έξω με τη μεγαλύτερη βροχή χωρίς να πέφτει ούτε σταγόνα νερό επάνω του».

Φυσικά μ' αυτή την επιτήδεια ρεκλάμα κεντήθηκε η περιέργεια όλου του κόσμου στο ζωηρότερο σημείο και οι κάτοικοι της Ρουέν περίμεναν με ανυπομονησία και πολιορκούσαν το μαγαζί του μήπως και μπορέσουν να ιδούν από καμιά άκρη την καταπληκτική του εφεύρεση και δεν α-

Ο πρώτος εφευρέτης της ομπρέλλας αναγκάστηκε να την χρησιμοποιήσει κι' άσπινδα. (Σελ. 73, στ. α')

φηναν και τον ίδιο τον Ομαί σ' ήσυχία με τις ερωτήσεις τους.

Μά σαν πονηρός που ήταν ο κ. Ομαί κρατούσε το στέμα του σφραγισμένο καλά και δεν άφηνε κανένα να μαντεύσει το μυστικό του.

Τέλος ανακάλυψε πως την πρώτη ημέρα που θα έβρεξε μια μεγάλη βροχή θα έβγαине να κάνει μια βόλτα στην πόλη, περνώντας από τους πιο κεντρικούς δρόμους. Και τότε ο καθένας μπορούσε να τον ιδεί και να

σχηματίσει τη γνώμη του για την εφεύρεσή του.

Ύστερα από λίγες μέρες έπιασε μια βροχή, σωστός κατακλυσμός. Μπροστά στη πόρτα του Ομαί μαζεύτηκε όμιλος πληθυσμός της Ρουέν προσμένοντάς τον να ξεπροβάλει.

Πραγματικά ύστερα από λίγο άνοιξε η πόρτα και πρώτα-πρώτα βγήκε από μέσα μια δόκνηρη ορχήστρα που την αποτελούσαν δυο ταμπούρα, δυο καμπούρες και δυο τρία άλλα όργανα από τα πιο θορυβώδη. Η ομπρέλλα έμελλε να κάνει την πρώτη της εμφάνιση στον κόσμο εν χορδαίς και οργάνοις.

Πίσω από τους μουσικούς παρουσιάστηκε — επιτέλους — ο μάστορ Ομαί με την κυρία Ομαί κι' έλα τα παιδόπουλα, με τους δυο υπαλλήλους του μαγαζιού και καμιά ντουζίνα φίλους του. Όλοι τους ήταν όπλισμένοι με ομπρέλλες που μόλις βγήκαν στο δρόμο τις άνοιξαν κι' άρχισαν να περπατούν μέσα στη βροχή με καμάρι κι' υπερηφάνεια.

Συνοδευόμενη απ' άπειρο πλήθος, που όσο πήγαινε γινόταν και περισσότερο η παράδοση πομπή έκανε το γύρο όλης της πολιτείας.

Η επιτυχία ήταν θριαμβευτική. Το μαγαζί του Ομαί από την άλλη κιόλας ώρα πολιορκήθηκε από τους συμπολίτες του που ήθελαν ν' αποκτήσουν το θαυματουργό «άλεξιβρόχιον». Κι' οι παραγγελίες ήταν τόσο πολλές, ώστε σε λίγο κι' αυτός κι' η οικογένειά του έγιναν τόσο πλούσιοι όσο δεν τ' είχαν φανταστεί ούτε στα πιο άπίθανά όνειρά τους.

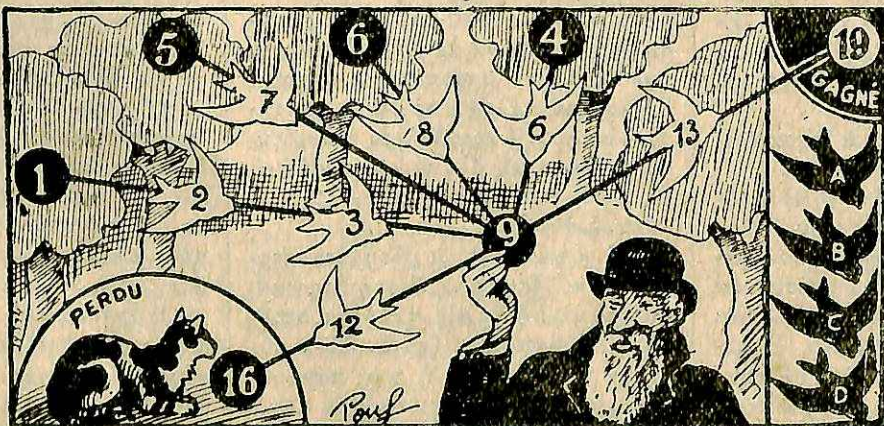
ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΡΟΧΕΡΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Βλέπετε αυτόν τον γέρο που θέ-

λει να ταισάει τα σπουριτάκια; Όλα χυμούν να προφτάσουν ν' αρπάξουν το ψωμί από το χέρι του γέρου; το ζήτημα όμως είναι ποιά θα φτάσει πρώτο.

Στο παιχνίδι τούτο πρέπει να λάβουν μέρος τέσσερις τουλάχιστον, καθένας θα είναι ένα πουλάκι. Κόβε-

Να ωραίο παιχνίδι για να παίξετε με τ' αδέρφια σας ή τους φίλους σας. Διαβάστε τις οδηγίες στη διπλανή στήλη.

τε μικρά στρογγυλά καρτονάκια είτε σε διάφορα χρώματα, είτε με διάφορα γράμματα επάνω, που καθένα θ' αντιπροσωπεύει ένα πουλάκι. Παίξετε μ' ένα ζάρι. Με το πρώτο ρίξιμο του ζαριού καθένα πουλάκι θα πάει στον αριθμό που σημείωσε το ζάρι. Κατόπι κάθε πουλάκι μ' ένα πέταγμα θα προχωρή από ένα νούμερο κάθε φορά, αλλά ποτέ περισσότερο από ένα, και σύμφωνα με τους εξής δρους:

Τον αριθμό που θα σας δείξει το ζάρι σας θα τον προσθέσετε στον αριθμό που βρισκασθε τώρα και το άθροισμα που θα βγεί είναι ο αριθμός που θα μεταθέσετε το πιόνι σας. Π.χ. είσατε στο Νο. 1. Ρίχνετε το ζάρι σας και βγαίνει ο αριθμός 2. $1+1=2$. Θα μεταθέσετε το πιόνι σας στο Νο. 2. Και δόκνηρη ή διαδρομή σας θα συνεχισθεί με τον ίδιο τρόπο: $1+1=2+1=3+6=9$.

Όταν φτάσουν στο κεντρικό Νο 9 τα πουλάκια πρέπει να πάρουν ένα πέταγμα προς το δεξιό μέρος του σχε-

δίου δηλ. την διεύθυνση του άρ. 19 όπου βρίσκονται γραμμένες οι λέξεις «Gagné». Όποιος φτάσει πρώτος εκεί κερδίζει το παιχνίδι. Αν όμως για κακή του τύχη το άθροισμα των ζαριών του τον αναγκάσει να τραβήξει κατά το Νο. 16, τότε αλίμονό του: έπεσε στα νύχια της γάτας και τότε πρέπει να βγεί από το παιχνίδι.

Για να παίζεται ωραιότερα το παιχνίδι σας συνιστώ ν' αντιγράψετε το σχέδιο σε λευκό χαρτί, να το κολλήσετε σ' ένα χαρτόνι και, αν επιτηδεύεσθε, να το ζωγραφίσετε και με χρώματα. Τα ρούχα του γέρου σκούρα, τα πουλάκια σταχτερά, τη γάτα ασπροκόκκινη και το φόντο πράσινο. Για εκείνους που ζωγραφίζουν πολύ καλά θα συνιστούσα να μεγάλωναν το σχέδιο κάνοντάς το τουλάχιστον διπλάσιο. Αλλά και στο φύλλο ακόμη της Διαπλάσεως μπορείτε να παίξετε το παιχνίδι αυτό. Φτάνει μὴν τσακωθείτε και το σχίσετε!

G. ANANIAS

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Στάληθεία αυτό δεν είναι πολύ διασκεδαστικό βιβλίο; Φαντασθήτε πως ο Τσελλίνι είχε τη συνήθεια να σκοτώνει έναν άνθρωπο κάθε πρωί προτού να πάει το πρόγευμά του.

Έ, καθώς βλέπετε, έχω πλουτίσει πολύ περισσότερο τις γνώσεις μου παρά αν είχα άφορμωθεί αποκλειστικά στην μελέτη των λατινικών. Θέλετε να με συγχωρήσετε για τούτη την φορά, αν σας υποσχεθώ πως δεν θα ξαναποτύχω πιά ποτέ μου;

Δική σας, ντυμένη με τρίχινον σάκκον Γιούντη

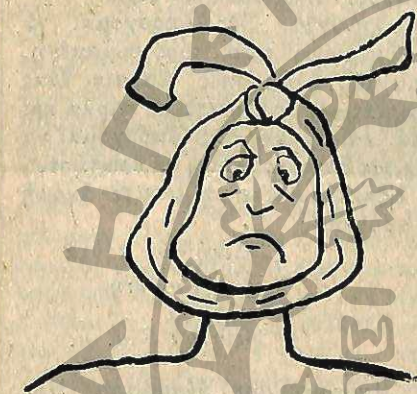
Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Αυτό είναι ένα έκτακτο γράμμα που σας το στέλνω στη μέση του μηνός γιατί νοιώθω μεγάλη μοναξιά απόψε. Είναι ένας φρικτός καιρός. Το χιόνι πέφτει με μανία επάνω στο παράθυρό μου. Όλα τα φώτα στο Κολλέγιο είναι σβυστά, μά έχω έχω πιει καφέ και δεν με πιάνει ύπνος.

Απόψε είχα συναναστροφή στο δωμάτιό μου. Έκάλεσα την Σάλλυ και την Τζούλια και τη Λεωνόρα Φέντον για «σοουπέ». Τους πρόσφερα σαρόδέλλες και τυροπηττάκια και σαλάτα και τηγανίτες και καφέ. Η Τζούλια δήλωσε πως πέρασε μια θαυμάσια βραδιά, μά η Σάλλη έμεινε πι-

σω και με βοήθησε για να πλύνουμε τα πιάτα.

Θα μπορούσα να απασχολήσω με όφελος απόψε τη βραδιά μου μιά και δεν κοιμάμαι, μελετώντας Λατινικά, αλλά — και δυστυχώς κι' αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία — ο ένθουσια-

«Αυτό είναι το πορτραίτο μου με την όψη που έχω τώρα...» (Σελ. 80, στ. α')

σμός μου για τα Λατινικά είναι πολύ χλιαρός. Τώρα τελειώσαμε τον Λίβιο και κάνουμε το «Περύφιλας».

Θα σας πείραζε αν για λογάκι επαίλατε απόψε τον ρόλο της γιαγιάς μου; Η Σάλλη έχει μιά γιαγιά και η Τζούλια και η Λεωνόρα από δυο ή κάθε μιά τους και απόψε κάθον-

ταν και σύγκριναν μεταξύ τους τις χάρες τους. Δεν ξέρω αν θα μπορούσα κι' εγώ να επιθυμήσω τίποτε καλύτερο από το να έχω μιά γιαγιά. Έτσι, αν στάληθεία δεν έχετε αντίρρηση, χιές που κατέβηκα στην πόλη είδα το πιο χαριτωμένο σκουφάκι από νταντέλλα με κορδέλλες μώδι. Αν θέλετε λοιπόν θα σας το κάνω δωρον τώρα που θα γιορτάσετε τα ογδοηντατρία χρόνια σας.

Το αυτο είναι το ρολόι της εκκλησίας που σημαίνει δώδεκα. Μου φαίνεται πως ωστόσο αρχίζω και νυστάζω.

Καληνύχτα γιαγιακούλα μου σε αγαπώ πολύ Γιούντη

Αι Ίδοι του Μαρτίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Μελετώ λατινικήν πεζογραφίαν. — Έμελέτων λατινικήν πεζογραφίαν. — Θα μελετήσω λατινικήν πεζογραφίαν. — Ίσως να φτάσω και στο «μεμελέτηκα αυτήν». Τους διαγωνισμούς μου θα τους ξαναπεράσω την ερχόμενη Τρίτη στις έπτά ή ώρα το απόγευμα και ή θα περάσω ή θα ΣΚΑΣΩ! Έτσι έτοιμασθήτε να λάβετε νέα μου ή από μιά άκέραια και ευτυχισμένη και ελεύθερη από κάθε υποχρέωση Γιούντη, ή από μιά Γερουσία που έχει σκορπισθεί σε χίλια κομματάκια.

Θα σας στείλω ένα καθώς πρέπει γράμμα όταν τελειώσουν οι διαγωνισμοί. Γι' απόψε έχω δυστυχώς δώσει ραντεβού με την Απολύτον Αφαιρετικήν.

Δική σας εν βία Γ. Α.

20 Μαρτίου

Κύριον Μπ. Μ. Σμύθ

Κύριε: Ποτέ σας δεν άπαντάτε σε καμιά ερώτησή μου. Ποτέ σας δεν δείχνετε το ελάχιστο ενδιαφέρον για ε, τι κάνω. Είσατε δίχως άλλο ο πιο άπαισιος απ' όλους εκείνους τους άπαισιους επιτρόπους και ο λόγος που με σπουδάζετε δεν είναι γιατί έχετε έστω και μιά στάλα ενδιαφέρον για μένα ξεχωριστά, αλλά γιατί νοιώθετε κάποια υποχρέωση στους ανθρώπους που δεν είναι τόσο ευνοημένοι από την τύχη όσο εσείς.

Δεν ξέρω για σας το παραμικρό. Δεν γνωρίζω ούτε καν τόνόμά σας. Είναι πολύ βαρετό στο τέλος το να γράφω κανείς σ' ένα πράγμα. Δεν μου μένει αμφιβολία πως ρίχνετε τα γράμματά μου στο καλάθι χωρίς να τα διαβάσετε. Απ' εδώ και μπρος

θά σ'ας γράφω μόνο σχετικά με τις σπουδές μου.

Έδωσα διαγωνισμούς στα Λατινικά και στη Γεωμετρία την περασμένη εβδομάδα και πέρασα και στα δύο, και τώρα είμαι ελεύθερη από κάθε υποχρέωση.

Ευσεβάστως
Γερουσία 'Αμποι

2 'Απριλίου

'Αγαπητέ μου Μπάριμα-Μακροπόδη

Είμαι ένα κτήνος!

Σ'ας παρακαλώ πολύ να ξεχάσετε εκείνο το φρικτό γράμμα που σ'ας έστειλα την περασμένη εβδομάδα. — 'Ενοιωθα τον έкуτό μου πολύ έρημον και δυστυχισμένο και με πονούσε κι' ο λαιμός μου τη βράδυ εκείνη που το έγραψα. Χωρίς να το ξέρω κλώσσαγα άμυγδαλιτιά και γρίπη και ένα σωρό ανακατεμένα πράγματα. Τώρα βρίσκομαι στο Νοσοκομείο όπου μέχουν μεταφέρει πριν από έξη ήμέρες. Σήμερα είναι η πρώτη ήμέρα που μου επιτρέπουν να καθήσω στο κρεβάτι και να πιώσω πέννα στα χέρια μου. 'Η άρχινοσοκόμα είναι πολύ στριμμένη γυναίκα. Μά εγώ όλον τοῦτο τὸν καιρό δεν είχα άλλο πράγμα στο μυαλό μου από το γράμμα που σ'ας έστειλα και δεν θα μπορούσα να γίνω καλά αν δεν με συγχωρήσετε.

Αυτό είναι το πορτραίτο μου με την όψη που έχω τώρα καθώς μου έχουν δώσει έναν επίδεσμο γύρω από τα μάγουλα που στην κορυφή του κεφαλιού πετάει δύο μύτες σαν αυτιά από λαγό.

Αυτό το θέαμα δεν σ'α κάνει να με λυπήθηκε; 'Επαθα «φλεγμονή των υπογλωττίων αδένων». Και σπούδαξα άνθρωπογνώσια ελόκληρο το χρόνο χωρίς νακούσω ποτέ τίποτε για τους υπογλωττίους αδένες! Βλέπετε τί μάταιο πράγμα που είναι η μόρφωση.

Δεν μπορώ να γράφω περισσότερα. Όταν μείνω πολλή ώρα καθιστή αισθάνομαι μεγάλη αδυναμία. Σ'ας παρακαλώ συγχωρήστε με που φάνηκα τόσο αθόλη και άχαριστη.

Έχω λάβει πολύ κακή ανατροφή. Δική σας με άγαπη
Γιούννη 'Αμποι

Από το Νοσοκομείο

4 'Απριλίου

Πολυαγαπημένη μου Μπάριμα-Μακροπόδη

Χτές το βράδυ, ακριβώς την ώρα που σκοτεινιάζε, καθώς ήμουν ανα-

καθισμένη στο κρεβάτι και κοιτάζα τη βροχή από το παράθυρο, νοιώθοντας απέραντη βαρυστοιμία και πλήξη, παρουσιάστηκε ή νοσοκόμα με ένα μακρύ άσπρο κουτί με τη διεύθυνσή μου, και γεμάτο με τ'ω-
ραιότερα ρόζ τριαντάφυλλα που μπορεί κανείς να φαντασθή. Μά πιδ ώρατο ακόμη ήταν πώς επάνω στο μπουκέτο βρισκότον καρφωμένο ένα μπιλλιέτο μ' λίγα λόγια πολύ ευγενικά, γραμμένο μ' ένα άστετο άναποδο και άνηφορικό γράψιμο (που δείχνει ώστόσο δυνατό χαρακτήρα). Χίλια ευχαριστώ, αγαπητέ Μπάριμα-Μακροπόδη, χίλια χίλια ευχαριστώ. Τα λουλούδια σας είναι το πρώτο άληθινό, πραγματικό δώρο που έλαβα στη ζωή μου. Κι' αν θέλετε να ξέρετε τί μωρό που είμαι, μάθετε πώς έπεσα μπρούμυτα στο κρεβάτι μου και άρχισα να κλαίω από την πολλή ευτυχία.

Τώρα που είμαι βέβαιη πώς διαδάζετε τα γράμματά μου θά τα κάνω πιδ ενδιαφέροντα έτσι που ναξίζουσιν να τα φυλάξετε στο συρτάρι δεμένα μ' ένα κόκκινο κορδελάκι γύρω γύρω. Μόνο σ'ας παρακαλώ να βγάλετε εκείνο το άπκίσιο και να το κάψετε. Με πιάνει άπελπισία όταν σκέπτομαι πώς το διαδίστατε και αυτό.

Σ'ας ευχαριστώ που κάνετε τόσο ευδιάθετη με άρρωστη, κακιά και άθλια Νεοφερμένη. Δίχως άλλο θά έχετε ένα πλήθος αγαπημένων συγγενείς και φίλους και δεν θά ξέρετε τί αισθάνεται κανείς όταν είναι όλομόναχος. 'Εγώ όμως το ξέρω.

Καληνύχτα. Σ'ας υπόσχομαι να μην ξαναγίνω ποτέ τόσο συχαμένη, τώρα που ξέρω πώς είσαστε ένας πραγματικός άνθρωπος με σάρκα και οστά, και ακόμη σ'ας υπόσχομαι να μην σ'ας ξαναενοχλήσω με έρωτήσεις.

'Εξακολουθείτε να μισείτε ακόμη τη κορίτσια;

Δική σας πάντα

Γιούννη

Δευτέρα 8 μ. μ.

'Αγαπητέ μου Μπάριμα-Μακροπόδη

'Ελπίζω πώς δεν είσαστε σεις ο 'Επίτροπος που κάθησε επάνω στο βάτραχο; Μόλις κάθησε επάνω του, ο βάτραχος—όπως μου είπαν—έσκασε σαν φούσκα, θάπρεπε λοιπόν να είναι κανέναν 'Επίτροπος πιδ παχύς από σ'α.

Θυμάσαστε κάτι μικρές τρύπες σκεπασμένες με σιδερένιες σκάρες κάτω από τα παράθυρα του πλυσταριού από το 'Ασυλον 'Τζών Γκρίερ; Κάθε

άνοιξη, όταν βγαίνανε οι βάτραχοι μάς διασκέδαζε πολύ να κάνουνε ελόκληρη συλλογή από τ'α άμφίβια αυτά και να τα φυλάμε μέσα σ' εκείνες τις τρύπες. Πότε πότε όμως ξέφευγαν και πηδούσαν μέσα στο πλυσταριό και προξενούσαν μιά άναστάτωση πολύ διασκεδαστική για μάς τις ήμέρες που είχαμε μπουγάδα. Μ'ας τιμωρούσαν αυστηρά για τ'α κατορθώματά μας, αλλά μ'δλα ταῦτα ή συλλογή των βατράχων εξακολουθούσε να πλουτίζεται και να συμπληρώνεται.

Και μιά μέρα—έννοια σας και δεν θά σ'ας σκοτίσω με πολλές λεπτομέρειες—κι' εγώ δε ξέρω με ποιόν τρόπο, ένας από τους πιδ θρεμμένους και μεγαλύτερους και ζουμερότερους βατράχους κατάφερε να χωθή σε μιά από τις πέτσινες πολυθρόνες στην αίθουσα των 'Επιτρόπων και το ίδιο απόγευμα στην συνέλευση των 'Επιτρόπων—μα πιστεύω πώς είσαστε και σεις εκεί και θυμάστε τ'α επακόλουθα.

Τώρα που πέρασε αρκετός καιρός και τ'α βλέπω πιδ άμερόληπτα τ'α πράγματα, βρίσκω πώς ή τιμωρία μου άξιζε μ'δλο που—αν θυμάμαι καλά—ήταν αρκετά αυστηρή.

Δεν ξέρω πώς μου ήρθαν όλες αυτές οι άναμνήσεις στο μυαλό μου, ίσως γιατί ή άνοιξη και ή εμφάνιση των βατράχων ξυπνοῦν μέσα μου τ'α παλιά μου ένστικτα. Το μόνο πράγμα που με συγκρατεί για να μην κάνω πάλι συλλογή από βατράχους είναι το ότι δεν υπάρχει καμιά διαταγή που να μου το άπαγορεύει.

Πέμπτη, μετά την έκκλησία

Ποιό νομίζετε πώς είναι το άγαπημένο μου βιβλίο. Τώρα, θέλω να πω γιατί κάθε τρεις ήμέρες αλλάζω και γνώμη. «Οι κορυφές του Γουέ-δερικ» της 'Εμιλυ Μπροντέ.

(Ακολουθεί)

Μετάφρασις Γ. Τ. και Α. Α.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΟΥΚΟΣ

«Κούκου! Κούκου!» Κούκος και λαλεί.
Τί χαρά! τ' ακούσατε, παιδιά;
'Ανοιξη φωνάζει το πουλί!

«Κούκου! Κούκου!» δεύτερη φωνή.
—Δέντρα, άνθιστε, βγάλετε κλαδιά!
Χαίρεστε και λάμπετε, σφαιροί!

«Κούκου, κούκου», τρίτες φωνές, πουλί.
—'Αγαθή, χαρούμενη καρδιά,
Σ' αγαπώ (να τ'έξερες!) πολύ.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Του Βιργιλίου ο δολερός και δώρα φέρ-
[νοντας Δαναός,

Δεν είμαι άταίριαστος για με και ο 'Επαινος
[και ο φόρος.

Του Γκαίτε με ηήρε μαντικός και μιά για
πάντα ο λόγος:

«Μαζι και πιστός και άπιστος. 'Ετσι τὸν
έπλασε κι' ο Θεός».

Πόσες συνιζήσεις πρέπει να γίνουν για να βγουν οι στίχοι αυτοί δεκαεξασύλλαβοι (πρώτος και τέταρτος) και δεκαπεντασύλλαβοι (δευτέρος και τρίτος)! Κι' όχι μόνο από λέξη σε λέξη, αλλά ακόμη και μέσα στην ίδια λέξη, όταν υπάρχουν δυο φωνήεντα, πρέπει να προφερθούν σαν ένα: Δαναός, Θεός...

Όπως έκαμα παραπάνω, μπορείτε και σεις, για να βρίσκετε τις χασμωδίες ενός στίχου, να βάζετε ανάμεσα στα συνεχή φωνήεντα, από ένα Ν. Όπου χωρεί αυτό το Ν. χωρίς να χαλά το μέτρο του στίχου, θά πη πώς υπάρχει χασμωδία:

Νάκουσω ήθελα εγώ
Τὸ εύχλωτό σου στόμα.

Νά πόσα Ν χωρούν:

ΝάκουσωΝ ήθελαΝ εγώ
ΤὸΝ εύχλωτό σου στόμα

Όπου το Ν δεν χωρεί, έπειδή καταστρέφει, το μέτρο, δεν υπάρχει χασμωδία, αλλά πρέπει να γίνη συνιζηση:

Του Γκαίτε μεΝ ηήρε μαντικός και μιά για
[πάνταΝ ο λόγος.

Με τ'α Ν αυτά, βλέπετε, ο στίχος έχει 17 συλλαβές—περισσεύουν δυο—και κανένα πιά ρυθμό.

Πολλοί, για ναποφύγουν τη χασμωδία, βάζουν αυτά τ'α Ν στήληθια, δηλαδή στο τέλος ρημάτων κι' όνομάτων; έλεπεν, έλεγεν, άνθρωπον, σκοπόν και καθεξής. Και κάνουν κάτι στίχους τέτοιους.

Κι' έλεπεν εὐθὺς στὸν ἄνθρωπον ἂν ἔχη νὰ
[τοῦ δώσῃ
Γιὰ τὸ θεάρεστο σκοπὸν ἐκείνον πού θά
[σώσῃ

Βέβαια, χωρίς τ'α Ν, το δίστιχο αυτό θά ήταν γεμάτο χασμωδίες:

Κι' έλεπεν εὐθὺς στὸν ἄνθρωπο ἂν ἔχη νὰ
[τοῦ δώσῃ

Γιὰ τὸ θεάρεστο σκοπὸ ἐκείνο πού θά σώσῃ.

Θά ήταν όμως γλωσσικώς πιδ ομοιόμορφο, πιδ δημοτικό, γιατί στη δημοτική τ'α έλεπεν, έκαμεΝ, άνθρω-

ποΝ, σκοποΝ κτλ. είναι ιδιωματικά (κυπριώτικα π: χ:). Προτιμώτερο λοιπόν να έχη μιά χασμωδία ο στίχος, παρά τέτοια παραγεμίσματα, που δυστυχώς τ'α βάζουν κάποτε και καλοί ποιητές. Άλλωστε, μιά χασμωδία κάπου κάπου δεν είναι και τόσο μεγάλο λάθος. Μεγαλύτερο ίσως είναι ή κατάχρηση των εκθλίψεων και των συνιζήσεων.

Κόκκινα κι' όμορφα
'Εχει τ'α χείλα
'Όσ'α τ'α φύλλα
Της ροδοαΐας,
'Όταν χαράξῃ
Και ή αυγούλα
Λεπτή βορρούλα
Στέργει δροσιάς.

Σ' αυτό το μουσικώτατο οχτάστιχο του Σολωμού υπάρχουν δυο χασμωδίες: καΙ Η Αυγούλα, όπου εξαίρετα χωρούν δυο Ν: καιΝ ήΝ αυγούλα. Μά ποιός τις προσέχει;

Β'.—Ο ΡΥΘΜΟΣ Η Ο ΤΟΝΟΣ

Οι άρχαίοι, καθώς ξέρετε, είχαν συλλαβές μακρές (-) και συλλαβές βραχείες (υ). Κι' ο στίχος τους δεν ήταν παρά μιά διαδοχή από μακρές και βραχείες συλλαβές, κατά διάφορα συστήματα ώρισμένα. Παραδείγματος χάρι:

1. υ υ - | υ υ - | υ υ -
2. - υ υ | - υ υ | - υ υ
3. - υ | - υ | - υ

Στον πρώτο στίχο έχουμε μιά διαδοχή από δυο βραχείες συλλαβές και μιά μακρά. Στον δεύτερο, από μιά μακρά και δυο βραχείες. Στον τρίτο από μιά μακρά και μιά βραχεία. Το σύστημα των συλλαβών, που επαναλαμβάνεται ίδιο στον κάθε στίχο, στην άρχαία μετρική λέγεται ποῦς.

Ο στίχος λοιπόν αποτελείται από πόδας. Δυο βραχείες συλλαβές και μιά μακρά (υ υ -) είναι ο ποῦς ο λεγόμενος ανάπαιστος. Μιά μακρά συλλαβή και δυο βραχείες (υ - -) είναι ο δάκτυλος. Μιά μακρά συλλαβή και μιά βραχεία είναι ο ίαμβος, κτλ.

Στο σχολείο, όταν μετροῦτε έναν άρχαίο στίχο, τί κάνετε; Τ'α χωρίζετε στους πόδας του και προφέρετε:

Μήνινα - οίδεθε - άπηλει - άδεώαχι - λήος
ή:

'Ότι-εναΚά-δμουτοῦ-παλαί - νεά-τροφή (*)

όπου τονίζετε τις μακρές συλλαβές κι' αφίνετε τις βραχείες άτονες.

(*) Μήνιν άοιδε, θεά, Πηλειάδεω 'Αχιλλεύς:
'Ω τέκνα Κάδμου τοῦ παλαί νεα τροφή.

Γιατί έμεις οι νεώτεροι 'Ελληνες δεν έχουμε πιά συλλαβές μακρές και βραχείες, ούτε φύσει, ούτε θέσει—δλα τ'α φωνήεντα και τούς διφθόγγους τ'α προφέρουμε στον ίδιο χρόνο—έχουμε όμως συλλαβές τονιζόμενες και συλλαβές άτονες. Ο τόνος έχει άντικαταστήσει το χρόνο των άρχαίων. Τις τονιζόμενες συλλαβές τις προφέρουμε περισσότερο, δυνατότερα, από τις άτονες, άδιάφορο αν έχουν Ο ή Ω, Ε ή ΑΙ. Κι' ο τόνος ρυθμίζει, κανονίζει το νεώτερο ελληνικό στίχο. 'Ετσι ο στίχος μας είναι μιά διαδοχή από τονιζόμενες ή άτονες συλλαβές, κατά διάφορα συστήματα ώρισμένα. Παραδείγματος χάρι:

τατατά, τατατά, τατατά

αυτό αντιστοιχεί πρὸς τὸ άρχαίο

υ υ - | υ υ - | υ υ -

τάτατα, τατατά, τατατά

όπως τὸ άρχαίο: - υ υ | - υ υ | - υ υ

τάτα, τάτα, τάτα = - υ | - υ | - υ

τατά, τατά, τατά = υ - | υ - | υ -

Ο τόνος λοιπόν κάνει το ρυθμό του στίχου. Δυο στίχοι μπορεί να έχουν τον ίδιο αριθμό συλλαβών, δεν είναι όμως όμοιοι, δεν ταιριάζουν, όταν δεν έχουν και τον ίδιο τονισμό, τον ίδιο ρυθμό. Γράψετε στην τύχη μιά φράση από μερικές λέξεις που να κάνουν έννια συλλαβές, χωρίς να προσέξετε καθόλου που τονίζεται κάθε λέξη. Π: χ:

Νά, ο Γιάννης το σπαθί κρατεί.

'Ε, αυτό που έγράψατε δεν είναι καθόλου έννεασύλλαβος στίχος, γιατί δεν έχει κανένα σύστημα τονισμού, κανένα ρυθμό. 'Αν γράψετε όμως:

Νά, ο Γιάννης κρατεί το σπαθί

τότε κάνετε σωστό έννεασύλλαβο στίχο, που αποτελείται από τρεις όμοιους συνδυασμούς τονιζόμενων και άτόνων συλλαβών—από τρεις πόδες άς ποῦμε, κατά το σύστημα:

τατατά, τατατά, τατατά.

Να ο Γιάν| νης κρα| τεί το σπα| θί.

Θά μου πητε: Στο παράδειγμα αυτό δεν τονίζονται μόνο οι συλλαβές Γιάν, τεί και θί. Τονίζονται και ή νά και ή τό. Ναι, αλλά ο τόνος των μονοσύλλαβων λέξεων—άρθρων, προθέσεων, συνδέσμων—δεν άκούεται και δεν λογαριάζεται. Γράφουμε το σπαθί, αλλά προφέρουμε τοσπαθί.

Χρειάζεται λοιπόν μεγάλη προσοχή στον τονισμό των στίχων για να μη χαλά πουθενά ο ρυθμός. Σ' αυτό βέβαια οδηγεί πρώτα πρώτα το αυτί.

(Ακολουθεί)

ΓΡ. Ε.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΙΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Βαρειά άντηχουν του ρολογιού, οι δώδεκά του κύτοι. Κι' ο άσπρομάλλης γέροντας με κόπο κατεβαίνει, Τό σκαλοπάτι τὸ στεγνὸ τοῦ θρόνου καὶ μὲ λύπη Δίνει τὸ σκήπτρο τὸ χρυσό, σὲ νιὸ πού ἀνεβαίνει.

Ποῦ ὀλόχαρος, καμαρωτός, τραβαίει πρὸς τὸν θρόνο, Σκορπώντας γύρω τὴ χαρὰ σ' αὐτοῦς πού τὸν προσμένουν, Κι' ὑπόσχεται τὸ γέλιο του νὰ δώξῃ κάθε πόνο Καὶ κάθε λύπη κι' ἀσχημιὰ πού στίς ψυχὲς τοὺς μένουν.

Ἀπλώθη γύρω σιγαλιὰ βουβὸς ὁ κοῦκος μένει, Φεύγει ὁ γέρος μὲ ἀργὸ σεργιάνιο τὸ βῆμα, Μὲ τὴ ματιὰ ἀδιάκοπα σὲ χῶμα βυθισμένη, Λὲς κι' εἶναι σ' ὅλα ἔτοιμος νὰ τὸν δεχτῇ τὸ μνήμα.

Ἀγνούλα [B]

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ

— Κοιτάτε την! σάν νά νοιώθῃ τὴν ἀξία, πού ἔχει γι' αὐτὴν ἡ μέρα. Μάλιστα γίνεται ἀκριβῶς ἑνὸς ἔτους. Νομίζει πιά, πὼς ἔγινε δεσποινίς. Πάει μπροστὰ στὸν καθρέφτη· κάνει τὴν τουαλέττα της καὶ μᾶς παρουσιάζεται. Μᾶς κοιτάει καλά, καλά. Τὸ βλέμμα της δείχνει πὼς κάτι περιμένει ἀπὸ καθένα μας. Σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζει κι' ἡ γλωσσίσσα της νὰ φιλαρῇ. Καὶ συλλαβίζει, πού, ἅμα δὲν ξέρει κανεὶς τὴ γλώσσα τῶν μπεμπέδων, δύσκολα καταλαβαίνει.

Ἐπιτέλους! Μαντέψαμε. Νὰ τί ζητοῦν τὰ ματάκια της. Ν' ἀκούσῃ τὸ «χορὸνία πολλά, νὰ τὰ ἐκατοστήσῃ». Καὶ τὸ στοματάκι της; Αὐτὸ τί ζητάει; Ἀ! νά. Θέλει μιὰ σοκολάτα, μιὰ κούκλα, ἕνα τόπι: Ἐνα μικρὸ παιχνιδάκι τέλος πάντων.

Κι' ἄρχισε ὁ καθένος μας νὰ τῆς «προσφέρῃ» τὸ δῶρο του.

Ὁ ἕνας μιὰ βαρκούλα, ὁ ἄλλος μιὰ κούκλα, ὁ ἄλλος... ὁ ἄλλος... καὶ, τέλος γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ ὅλους μαζί, μᾶς πετάει ἕνα μονοσύλλαβο, Δηλαδή εὐχαριστῶ.

Φεύγει. Δὲ μᾶς χρειάζεται πιά βοή- κε ἄλλη συντροφιά. Τὰ παιχνίδια της.

Κι' ἀρχίζει ἡ ἀσχολία. Παίρνει τὸ τόπι. Τὸ κυλάει, τὸ βαρύνει, τὸ πα- ραμερίζει. Παίρνει τὴ βαρκούλα. Νά, τώρα κάτι παρᾶξενο. Ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ. Μάνιο... μάνιο! Ἦθελε δηλ. νὰ τῆς δώσῃ μάνιο. Ποιὸς νὰ τῆς δώ- ξε ἄραγε πὼς ἡ βάρκα πλέει σὲ νερό;

Ἀ! ναι. Τώρα θυμάμαι. Ἐμοιαζε μ' ἐκείνη τὴ χάρτινη βαρκούλα πού τῆς εἶχαμε κάνει ἄλλοτε. Τὸ θυμήθη- κε, καὶ εἶπε αὐτὸ πού μοῦ φάνηκε «πα- ρᾶξενο». Τὴ βαρέθηκε, λοιπὸν κι' αὐ- τὴ καὶ τὴ μέριαισε.

Ἦρθε κι' ἡ σειρά τῆς κούκλας. Μ' αὐτὴν ἔχει στήσει σωστὴ κουβέντα. Ποιὸς ξέρει γιὰ τὴ σοβαρὲς ὑποθέσεις ἔχει νὰ τῆς πῇ. Τῆς μιλάει ἔτσι ἀρ- κετὴ ὥρα. Αὐτὴ ὅμως δὲν τὴ βαρύνει. Δὲν τὴν πέταξε. Μόνο κρατώντας τὴν σφιχτά, γιὰ νὰ μὴ τῆς τὴν πάρει κανεὶς, ἀποκοιμίζεται γλυκὰ-γλυκὰ.

Μπατεργλάυ [B]

ΤΟ ΚΑΔΡΟ

Ὅσο βαρειά κι' ἂν εἶναι ἡ χειμωνιά Κι' ἂν στάξῃ ἡ λευκὰ στής αὐλῆς τὸ [παραθύρι] Τὸ κάδρο μου στοῦ τοίχου τὴ γωνιά Πάντα γλυκὰ σκορπᾷ τῆς ἀνοίξεως τὴ [γύρη]

Καὶ δείχνει λίγα πεῦκα φουντωτὰ Καὶ μιὰ γαλάζιαν ἀγκαλιά πού τὰ φι- [λάει] Τώρα ἂς χτυπάει τὰ τζάμια ἡ χειμωνιά Νοσταλγικά ὁ νοῦς μου πάντα ἐκεῖ πε- [ταίνει].

Καὶ δείχνει λίγα πεῦκα φουντωτὰ Ἐν' ἀερογιάλι πού τρελαίνει μὲ τὸ [φῶς του] Κι' ἐν' ἀτλαζένιο φόντο πού ἀπαλὰ Νοσταλγικά τραβαίει τὸ βλέμμα ἐντός [του].

Ὅσο βαρειά κι' ἂν εἶνε ἡ χειμωνιά Κι' ἂν στάξῃ ἡ λευκὰ στής αὐλῆς τὸ [παραθύρι] Τὸ κάδρο μου στοῦ τοίχου τὴ γωνιά Πάντα γλυκὰ σκορπᾷ τῆς ἀνοίξεως τὴ [γύρη]

Τζιτζίκι [A]

ΕΝΑΣ ΧΩΡΙΑΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

— Ἐρχεσαι τὴν Κυριακὴ νὰ πάμε νὰ στεφανώσουμε κάποιο γνωστὸ μου στὸ Μῶλο; — Τί εἶχα νὰ χάσω; Θάκανα ἕναν ὠραῖο περίπατο μὲ τ' αὐτοκίνη- το, θάπαιρνα καθαρὸν ἀέρα, θὰ δια- σκέδαζα. Δέχτηκα λοιπὸν πρόθυμα τὴν πρόταση πού θεοῦ μου καὶ τὴν ἄλλη μέρα—γλυκεῖα χειμωνιάτικη λιανίδα— ἐξενήσαμε κατὰ τίς τέσσερες τὸ ἀπό- γεμα ἀπ' τὴ Λαμία.

Σπάνια διασκεδάσα περισσότερο ὅσο σ' αὐτὸν τὸν χωριάτικο γάμο. Γελάω ἀκόμα σάν τὸ θυμάμαι. Ἐπρεπε νὰ πάρομε τὴ νύφη ἀπ' τὸ σπίτι της καὶ νὰ τὴν πάμε στὴν ἐκκλησία. Μπήκαν λοιπὸν μπροστὰ «τῶρανα»,—βιολί, σαντοῦρι καὶ κλαρίνο, ἀκολουθοῦσε ἡ νύφη χαμηλοβλεπούσα, ντυμένη μ' ἕνα λαχανί φουστάνι πού μπροστὰ του ὠ-

χριοῦσαν ὅλα τὰ χορταρικά, ἔρχονταν ἔπειτα ὁ κουμπάρος, ὁ γαμπρός, ὅλο τὸ συγγενολοδὶ καὶ τέλος οἱ καλεσμέ- νοι. Μὲ δυσκολία βαστοῦσα τὰ γέλια. Ἦταν τόσο κομικὴ αὐτὴ ἡ παρέλαση! Δὲ μὲ συγκρατοῦσαν οὔτε οἱ ἐκπληκτες, ἄγριες ματιὲς τῶν χωρικῶν, οὔτε τὰ σκοιντήματα πού μοῦδινε κάθε τόσο ὁ θεῖος μου.

Ἐπιτέλους φθάσαμε στὴν ἐκκλησία, ἔγινε ἡ τελετὴ καὶ μπήκαμε στὴ γραμ- μὴ, μὲ τὴν ἴδια σειρά πάντα, γιὰ νὰ φύγουμε. Γυρίσαμε ὅμως ἀπὸ ἄλλο δρόμο γιὰτὶ ἔτσι εἶναι συνήθεια. Ἄλ- λοι μπελᾶδες πάλι.

Τώρα εἶχαμε τὰ κουφέτα μὲ τὸ ρόζι. Κι' ἦταν τόσο πυκνὴ ἡ... γλυκύτατη αὐτὴ βροχὴ ὥστε ὅταν ἐπιτέλους φτά- σαμε στὸ σπίτι τῆς νύφης ψάχτηκα καλὰ-καλὰ μήπως ἔχω κανένα μάτι βγαλμένο ἢ τίποτα τέτοιο. Ἀλλὰ τὰ βάσανα μας (!) δὲν εἶχαν ἀκόμα τε- λειώσει. Ἐπρεπε τώρα νὰ χορῆσουμε. Πρῶτα ἡ νύφη, ἔπειτα ὁ γαμπρός, ὕστερα ὁ κουμπάρος κι' ὕστερα ἡ πα- ρακουμπάρα δηλαδή... ἐγώ, πού ξέ- ρω ἀπὸ ταύμινο ὅσο καὶ κινέζικα. Μπο- ροῦσα νὰ κάνω κι' ἄλλοιῶς; Ἐτσι εἰ- ναι τὸ ἔθιμο. Ἀρχισα λοιπὸν νὰ χο- ρεῶ μπροστὰ ἢ μάλλον νὰ πατάω στα- φύλια. Αὐτὴ τὴν ἐντύπωση τουλάχισ- τον εἶχα.

Εἶχε πιά σκοτεινιάσει γιὰ καλὰ ὅταν κατορθώσαμε νὰ ξεκολλήσουμε. Δὲ μᾶς ἄφσαν ὅμως νὰ φύγουμε πρὶν πά- ρουμε ἕναν τελευταῖο, μεζὲ ὀρεκτικό- τατο κοκορότσι, συνοδευμένο ἀπὸ ἕνα ποτηράκι λαμπικαρισμένο κοκκινέλι.

Τόσο ἐνθουσιαστικά ἀπ' αὐτὸ τὸν χωριάτικο γάμο ὥστε εἶπα σὲ θεοῦ μου κατὰ τὸ στήθος ἔτρεχε τ' αὐτοκίνητο σὲ σταχτὴ δρόμο:

— Ξέρεις... ἂν ἔχῃς κανέναν ἄλλο γνωστὸ σου χωριάτη θὰ τὸν στεφανώ- σω ἐγώ.

Ἀγκάθι [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νότης ἔχασε τὸ μαντήλι του κι' εἶναι ἀπαρηγόρητος.

— Δὲν μὲ νοιάζει τόσο γιὰ τὸ μα- ντήλι, λέει, γιατί ἦταν παλιό, ὅσο μὲ νοιάζει πού εἶχα δέσει ἕναν κόμπο γιὰ νὰ θυμῶ κατὶ.

Ντίνος Θώμης

Ἡ Κική δείχνει τὸ σπίτι της στὴ φίλη της, Λιλί.

— Τὸ πρῶτ', τῆς λέει ἔχουμε ἥλιο ἀπὸ τοῦτο τὸ παράθυρο, τὸ μεσημέρι ἀπὸ ἐκεῖνο καὶ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Κι' ἡ Λιλί ἀφηρημένη:

— Καὶ τὸ βράδυ;

Πεισματάρικο Γατάκι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 16 Ἰανουαρίου 1936

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ μοῦ γράφουν, δικαιούνται νὰ ἔχουν ἀ- πάντησι—ἐκτενέστερη ἢ συντομώτερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου— στὴν Ἀλληλογραφία μου. Δυσανάγνω- στα γράμματα, μὲ ξεθωρο μελάνι γραμ- μένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουν- τζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάζω. Ἐπίσης δὲν δέχουμαι γράμματα πού δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέ- πει νὰ πληρώσω ὅ, τι λείπει διπλό. Νὰ τὰ ζυγίζετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βά- ζετε τὸ γραμματόσημο πού χρειάζεται.

ΕΛΘΕ ἡ προθεσμία τῆς ἀνανέωσης καὶ ἐγγράφῃς (15 Ἰανουαρίου) μὲ δικαίω- μα σὲ τὸ ἄδω πού εἶχα ὀρίσει—ἕναν Τόμο μου μὲ ἐκπτώση μεγάλη. Ὅσοι θύνασε- σουν ἢ θὰ ἐγγράφουν ἀπὸ τώρα καὶ σὲ ἐξῆς, δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ πρόνομιο (ἂν θέλουν καὶ κανένα προηγούμενο Τόμο μου, θὰ τὸν ἀγοράσουν στὴν τιμὴ τῆς). Ὅσοι ὅμως ἀνανέωσαν ἢ ἐνεγράφησαν ὡς τὴν 15 Ἰανουαρίου, καὶ δὲν ἔκαναν χρῆση τοῦ προνομίου των, δὲν τὸ χάνουν γιὰ δυὸ μῆνες ἀκόμα. Μποροῦν δηλαδή, ἂν θέλουν, νὰγοράσουν ἕναν Τόμο μου μ' ἐκ- πώση ὡς τὴν 15 Μαρτίου (ἰσχυρότερα ὅχι, τὸ δικαίωμα παραγράφεται). Μερικοί, τώρα, δὲν ἐπρόδεξαν καλὰ τὴν Προκήρυ- ξή μου κι' ἐνόμισαν ὅτι χαρίζω ἀπὸ ἕναν Τόμο μου καὶ μοῦ τὸν ζητοῦν, ἐπειδὴ ἀνα- νέωσαν ἢ ἐνεγράφησαν ἐντός τῆς προθε- σμίας. Ἀλλὰ ὅχι. Μόνο νὰγοράσουν μ' ἐκπτώση μποροῦν, ἂν θέλουν, ἕναν Τόμο μου. Μὲ τὴν παραγγελία τους δηλαδή θὰ μοῦ στείλουν 60 δραχμῆς (ἀντὶ γιὰ 80 ἢ 110) καὶ θὰ προσθέσουν τὰ ταχυδρομικά ὅπως τὰ γράφει ὁ Τιμοκατάλογος.

Ντόριαν Γκρόβι. χαίρω πολύ πού εἶσαι τώρα φοιτητὴς τῆς Νομικῆς καὶ πού, μ' ὅλες σου τίς ἀσχολίες, ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράφῃς πάλι κάπου-κάπου. Διάδασα μ' ἐν- διαφέρον καὶ τὴν ὠραία διατριβή σου περὶ Θεάτρου καὶ Κινηματογράφου. Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα κάτι πιὸ σύντομο καὶ κατὰ- ληλο γιὰ τὴ Σελίδα.

Ἰόλα Δ. Ἰωαννοπούλου, πολὺ μ' εὐ- χαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα. Μὰ βέ- θαια ἦταν καιρὸς νὰ μοῦ γράψῃς ὑστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια πού ἔχεις συνδρομήτρια. Τὴ θεῖα σου Ἰωάννα Βάρνα, πού σ' ἐνέ- γραψε τότε, τὴ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς πῇς τὰ πολλὰ μου χαρετίσματα. Σοῦ ἔστειλα τὸν Ὀδηγὸ καὶ περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά.

Ὁ Διαπλαστικός Σύλλογος «Ἀμύλλα» μοῦ γράφει πὼς αποφάσισε νὰ γιορτάσῃ τὴν Πεντηκονταετηρίδα μου καὶ τὴ βρά- βευσή μου μαζί ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία. Δη- μοσιεύσει μάλιστα μὲ τὴν Ἀγγελία κι' εἰ- χε δηλώσει συμμετοχὴς ἀπὸ ἄλλα πέντε καλὰ Διαπλαστούλα. Εὐχαριστῶ πολὺ τὰ γαπητὰ μου παιδιὰ τοῦ Συλλόγου γιὰ τὴν πρωτοβουλία τους κι' εὐχομαι νὰ γίνῃ μ' ἐπιτυχία αὐτὴ ἡ γιορτὴ. Δυστυχῶς, τί- ποτα περισσότερο δὲν μπορῶ νὰ προσφέρω ἀπὸ τίς εὐχαριστίες μου καὶ τίς εὐχές μου. Δὲν ἔχω καιρὸ, βλέπετε, νὰ διοργανῶνω γιορτές. Ὅ,τι θὰ γίνῃ, τὰ παιδιὰ θὰ τὸ κάνουν μονάχα τους.

Καν. Γ. Χατζηπατέρα, μὲ πολλὴ εὐ- χαρίστησα διὰ τὴν σχολικὴ σου ἐκ- θεσὴ «Περιμένοντας τὴν πρωτοχρονιά», πού

θὰ τὴ δημοσιεύω καὶ στὴ Σελίδα ἂν εἶχες ψευδώνυμο κι' ἂν τὴν ἔστειλες νωρίτερα (τώρα θάταν παράκαιρη). Γιὰ τὸν ἴδιο λό- γο δὲν θὰ δημοσιεύω καὶ τοὺς μύθους σου, πού ὁ πρῶτος εἶναι ἀρκετὰ καλός. Νὰ παρῃς ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ στέλνῃς κάπου-κάπου γιὰ τὴ Σελίδα κομμάτια, γραμμένα, σύμφωνα μὲ τὸν Ὀδηγό, σὲ χω- ριστὸ χαρτί κι' ὅχι σὲ τὸ ἴδιο μὲ τὸ γράμμα.

Ἀγνή Καρδιά, ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαρίστει πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις. Τὴ φω- τογραφία αὐτὴ πού εἶδες μὲ τόσο χαρὰ σὲ «Ἀθηναϊκὰ Νέα», τὴ δημοσίευσεν σὴ- περα κι' ἐγὼ γιὰ νὰ τὴν ἴδω ὅλα τὰ Διαπλαστούλα. Ἀλλ' ἔτσι, πόσα καὶ πόσες φορές μὲ παρακάλεσαν νὰ δημοσιεύω τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Παπαδοπούλου! Τοὺς ἀ- παντοῦσα «ὅταν παρουσιάστῃ εὐκαιρία, σὲ καλὰ καθοῦμενα δὲν κάνει». Καὶ νά, ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε... Πολὺ μοῦ ἄρεσε κι' ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀθ. Βασιλῆ. Καὶ τοῦ χρόνου!

Ὁ Ντίνος Θώμης, ἐξαφορμῆς τῆς Ἐ- πιστολῆς τοῦ κ. Φιλιδωνος γιὰ τίς γελοῖες φτιαχτές λέξεις πού ἀποδίδεις ὅτε νὰ μὴν κουράζομαι, καὶ γιὰ τὴ Στατιστικὴ, καὶ γιὰ τὰ Ξεσπαθώματα, καὶ γιὰ τίς εὐχές, καὶ γιὰ ὅλα. Ἀλλ' ἔτσι, πόσα καὶ πόσες φορές μὲ παρακάλεσαν νὰ δημοσιεύω τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Παπαδοπούλου! Τοὺς ἀ- παντοῦσα «ὅταν παρουσιάστῃ εὐκαιρία, σὲ καλὰ καθοῦμενα δὲν κάνει». Καὶ νά, ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε... Πολὺ μοῦ ἄρεσε κι' ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀθ. Βασιλῆ. Καὶ τοῦ χρόνου!

Σ' εὐχαριστῶ. Κλαίλια, γιὰ τὴν ἀνα- νέωση καὶ τὰ καλὰ λόγια. Ἐτσι λοιπὸν, ὅταν ἡ ἀριετὴ τοῦ Βασιλῆ σ' ἔφερε στὴν Ἀθήνα, μπόρσες νὰ ἴδῃς καὶ τὸν κ. Σε- νόπουλο, τὸν ἀγαπημένο σου συγγραφέα, —κι' ἔχει μόνο ν' ἀκούσῃς τὴ φωνή του, ὅπως λές— ἀφοῦ ἦσουν σὲ Β. Θέατρο τὴ βραδυὰ πού παίχθηκε ὁ «Οἰδῖπους» καὶ στὴν ἀρχὴ ὁ κ. Ε. μέλησε γιὰ τὸν Φῶτο Πολίτη. Ἐλθαι μὲ τὴν λεπτομέρεια πῶς, ἅμα ἀ- κούσῃς ἀπὸ τὸν πλατῶνο σου πούος ἦταν ὁ ὀμιλητής, —γιατὶ δὲν τὸν εἶχες ἴδῃ ἄλλῃ φορὰ— ἐπιστρέφεις... νὰ βγάλῃς τὰ γάντια σου, βέβαια γιὰ νὰ τὸν χειροκροτήσῃς...

Δὲν ξέρω καλὰ, Ρόζα Λίνα. Βέβαια, μιὰ μαθήτρια πού τελειώνει τὸ γυμνάσιο τῆς Κας Ἀθρονοπούλου ἢ ἄλλο ἱδιωτικὸ, πρέπει νὰ δώσῃ ἐξετάσεις σὲ δημόσιο γιὰ νὰ πάρῃ ἀπολυτήριον, καὶ μόνο τὸ ἀπολυ- τήριον αὐτὸ τῆς δίνει δικαίωμα νὰ δώσῃ καὶ εἰσγωνιτικὴς ἐξετάσεις σὲ Πανεπιστή- μιον. Ἄν ὅμως μπορῇ νὰ μπῇ σὲ ἕνα Πανεπιστήμιο—Γερμανικὸ π. χ.— δυνάμει τοῦ ἴδιου ἀπολυτηρίου, χωρὶς νὰ δώσῃ καὶ ἐκεῖ εἰσγωνιτικὴς ἐξετάσεις, δὲν ξέρω. Λὲς «ἂν ἔβρω, ἐνοεῖται, τὴ γλῶσσαν». Μὰ πῶς θὰ τὸ ἴδω ἄντὸ ἐκεῖ; Δὲν θὰ τὴν ἐξέ- θω, τόσοι τουλάχιστο σὲ γερμανικά; —Ναι, ὅταν ἦλθε ἡ μαμὰ σὲ τὴν Ἀθήνα, πού ἂν ἀνανέωσες συνδρομὴ καὶ ψευδώνυμο καὶ ἀ- φῃς 50 δραχμῆς γιὰ τίς μικρὲς σου πα- ραγγελίες.

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, πρῶτη Σινίπα. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού, ἂν καὶ δυὸ μόνο χρόνων συνδρομήτρια, μ' ἀγαπᾷς σὲν τίς πιὸ παλιὲς Διαπλαστούλες. Καλὸ ταξίδι στὴν Αἴγυπτο. Ὅχι περμένω νὰ γυρίσῃς γιὰ νὰ πάρῃς νέο ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφῃς, ἐλπίζω, συχνά.

Εὐάγγελος Λυγκούνης, εὐχομαι καλὴ ἐ- πιτυχία στίς ἐξετάσεις τοῦ Πολυτεχνείου καὶ κάθε προκοπὴ σὲ τὰς δὲ σὲ τὰς δὲ.

Ἐς. Εἶμαι περήφανη πού συντέλεσα κι' ἐγὼ στὴ μόρφωσή σου, ὅπως ἀναγνωρίζεις κι' ἀνομολογεῖς. Ἐνέγραφα τὸν ἀδελφὸ σου Χαράλαμπο, πού σὲ διαδέχεται, κι' ἐλπίζω νὰ μάγαψῃ κι' αὐτός, νὰ μοῦ γρά- φῃ καὶ νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνησιν ἂν καὶ σένα.

Ἐλθαι ἐγκαίρως τὴ Συλλογὴ σου, Τρύ- πα σὲ Νερό. Ὡ, σὲ πολλὰ μέρη εἶναι κοινὴ ἡ λέξη «καταπιόντας» ἢ καὶ «κατα- πιόντας» ὅπως τὸ λέν σὲ χωριὰ σας. Ναι, εἶδες τί θαυμάσια πού εἶναι τὰ γράμματα τῆς Γερουσίας τὸν Μπαρπα-Μακρυπόδη; («Γερουσία», ξέρεις, εἶναι συγκατὴ τοῦ «Γερουσιᾶς», Ἰερουσαλὴμ, συνηθισμένο γυναικεῖο ὄνομα στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερική. Σ' ἐμᾶς ἐδῶ εἶναι σπάνιο, πιὸ κοινὸ εἶναι τὸ Ἰορδάνης). Μὰ καὶ τὸ δικό σου γράμμα δὲν πᾶει παρακάτω. Μοῦ ἄ- ρεσε πολὺ, προπάντων τὸ μεγάλο ὑστερό- γραφο...

Γαλαξιδιώτικο Καράβι, πολὺ εὐανά- γνωστο τὸ γράμμα σου καὶ μακάρι νὰ μοῦ ἔγραψαν ὅλοι ἔτσι. Σ' εὐχαρίστῶ γιὰ τὴν προσοκάθεια πού καταβάλλεις ὥστε νὰ μὴν κουράζομαι, καὶ γιὰ τὴ Στατιστικὴ, καὶ γιὰ τὰ Ξεσπαθώματα, καὶ γιὰ τίς εὐχές, καὶ γιὰ ὅλα. Ἀλλ' ἔτσι, πόσα καὶ πόσες φορές μὲ παρακάλεσαν νὰ δημοσιεύω τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Παπαδοπούλου! Τοὺς ἀ- παντοῦσα «ὅταν παρουσιάστῃ εὐκαιρία, σὲ καλὰ καθοῦμενα δὲν κάνει». Καὶ νά, ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε... Πολὺ μοῦ ἄρεσε κι' ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀθ. Βασιλῆ. Καὶ τοῦ χρόνου!

Εὐδοκία Γρ. Οἰκο- νόμου, γιὰ τὰ δύο ξεσπαθώματα, σὲ ὅ- ποια σ' ἐσπώρξῃς «ἢ ἐπιθυμία νὰ καταστή- σῃς καὶ ἄλλους κοινωνοὺς τῆς εὐτυχίας» πού αἰσθάνεσαι μαζί μου. Ἐστειλὲ καὶ φυλλάδια στίς νέες συνδρομητρίδες κι' ἐλ- πίζω νὰ μάγαψῇ σου κι' αὐτὲς σὲν καὶ σένα.

Μαρία-Λήδα Κρονητῶ, πολὺ μ' εὐ- χαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα. Ἐλ- πίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά ἀφοῦ εἶσαι «Διαπλαστούλα ἐν γενετῇ», κόρη δηλα- δὴ παλινῶ μου φίλων—καὶ τόσο γαπη- τῶν μου σὲν τὸ μπαμπὰ καὶ τὴ μαμὰ. Θὰ ἔλθω καμρὶά μέρα σὲ Παλιχὸ Θεάτρο νὰ σὲ ἴδω πού παίζεις καὶ νὰ σὲ καμαρώσω.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, Μάριε Κ. Μπαλοδήμου. Ναι, ἦσουν τρεῖς χρόνια συνδρομητρί, ἀλλὰ πού μοῦ ἔγινε ἡ ἀρ- χή, ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς. Ἦως γιὰ τὴν κίνησιν εἶσαι μικρὸς ἀκόμα, μπορεῖς ὅμως κάπου-κάπου νὰφίνης λίγο τὸ παι- χνίδι καὶ νὰ μοῦ γράφῃς ἕνα ὥρατο γραμ- μάκι σὲν αὐτό. Πῶς μὲ παρακολουθεῖς ἐσύ; Νὰ σὲ παρακολουθῶ κι' ἐγώ...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα- νέωται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίω- μα, ὁ 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἔχουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1936. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνέκουν σὲ ἄγροια, καὶ δὲ ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Διὰ Σάνδ, ἄ. (ΒΙ). Μέρου, κ. (ΚΧ). Τριανταφυλλέ- νια, κ. (ΟΚ). Ἀρσενίου, κ. (ΠΣ). Μίνως, ἄ. (ΟΚ). Αἰακός, ἄ. (ΟΟ). Ραδάμανθς, ἄ. (ΠΟ). Καλα- βρυτινὴ Χίον, κ. (ΓΑ). Ἀγνὸ Μενε- ξεδάκι, κ. (ΖΣ). Μελαχροινὴ Ἀμαζών, κ. (Βοῤεσε με). Παιδί τῆς Ἀνδρίτσας, κ. (ΟΚ). Ξανθὴ Ὑδροποῦλα, κ. (ΝΣ). Ἀτροπος, κ. (ΑΚ). Νατά-

